ANUL IV Nr. 4 FEBRUARIE 1954/5

VESTITORII

Colaboraționiștii roșii și Occidentul

Termenul de „colaboraționist" a apărut la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, fiind întrebuințat de puterile învingătoare pentru a desemna toate acele persoane care, în colaborarea lor cu puterile Axei, au săvârșit acte degradante pe plan național și uman, mergând până a renega destinul porpriei lor patrii. Dar, din ignoranță sau sete de răsbunare, au fost asimilați categoriei „Quisling" și o mulțime de oameni care s'au atașat Germaniei exclusiv din înalte motive patriotice sau pentrucă au refuzat să accepte tovărășia bolșevismului. Deabia viitorul va putea să facă lumină deplină în această întunecată pagină a istoriei contemporane, desvăluind câte nedreptăți nu s'au întâmplat în atmosfera grea și pătimașă de după războiu, trimițându-se la moarte, în ocne sau în uitare, mii de oameni nevinovați.

Acum, după ce coloritul internațional s'a schimbat și o altă primejdie decât cea hitleristă amenință soarta lumii, nu este cazul să se extindă noțiunea de „colaboraționist," cu întreg conținutul ei infamant și la acei politicieni cari și-au dat concursul larg și neprecupețit la înscăunarea dominației comuniste în Europa răsăriteană? Nu sunt exact aceleași crime săvârșite față de patria lor și de destinele întregei omeniri?

Această specie de colaboraționiști, pe care îi vom denumi, pentru a-i deosebi de cei din trecut, „colaboraționiștii roșii", nu trebue confundată cu miile și zecile de mii de nenorociți de dincolo de cortina de fier, care încăpuți pe mâna comuniștilor și-au târguit libertatea de conștiință pentru a-și salva existența. Aceștia sunt victimele celor dintâiu. Aceștia au o justificare: ei nu ar fi ajuns unde sunt, dacă nu s'ar fi trezit de azi pe mâine într'o situație pentru care ei nu erau pregătiți sufletește să o înfrunte.

Adevărații colaboraționiști roșii sunt acei politicieni cari au ținut calul de căpăstru până ce stăpânii Kremlinului au pus piciorul în scară și s'au avântat în șea. Ei au servit de momeală popoarelor din răsărit. Lor li-s'a încredințat rolul să adoarmă instinctul de conservare al națiunilor din răsărit prezentându-le ocupația comunistă ca un act provizoriu impus de necesitățile războiului, după care în scurtă vreme își vor redobândi pacea și libertatea. Ce a urmat – etapele de comunizare ale țărilor din răsărit, cu întreg cortegiul lor de orori nu este decât implicația primului act. Pe bolșevici i-a interesat să-și găsească niște instrumente docile, de care să se servească în fața occidentalilor, pentru a da un aspect de legalitate uzurpării lor.

Grație super-patrioților Buzești, Crețianu și Vișoianu, Rusia Sovietică pune stăpânire pe bastionul românesc și invadează Balcanii și Europa Centrală; grație lui Beneș, Cehoslovacia, o țară care nu cade sub statutul de ocupație, intră în orbita sovietică și imensele zăcăminte de uraniu dela Karlsbad și Ioachimstal sunt acaparate de Ruși. Cu sprijinul lui Mikolaiczycz, Polonia își pierde independența politică și armata sovietică își păstrează deschis drumul spe Atlantic. Evident că sacrificarea țărilor

(Urmare în pag. 2)

NAZISTII SI VICTIMELE NAZISMULUI

După 23 August 1944, pretinsa clasă conducătoare din România a încercat să-și salveze existența și interesele sub regimul sovietic de ocupație într'un mod care o descalifică pentru totdeauna în istorie: a asvârlit întreaga răspundere a colaborării României cu Germania asupra mișcării legionare, iar reprezentanții ei s'au înfățișat înaintea trimișilor lui Slalin ca victime ale nazismului. In goană după alibiuri, politicienii noștri au mers atât de departe cu neomenia încât s'au oferit să predea Sovietelor pe toți legionarii pentru a fi deportați în Siberia.

Luându-se după declarațiile antinaziste și antilegionare apărute în ziare după 23 August, un străin neavizat sau un viitor cercetător al arhivelor contemporane nu și-ar putea imagina altceva decât că regimul răsturnat la această dată memorabilă era de culoare verde, iar reprezentanții diverselor partide abia atunci ieșiseră din lagăre, din închisori sau din văgăunile n unților, strigându-și bucuria și revolta contra tiranilor. In realitate, legionarii erau acei care pătimeau de patru ani în lagăre și închisori, iar cei ce își întocmeau în grabă state de serviciu antinaziste erau beneficiarii regimului antonescian. Tocmai în acele zile când făuritorii lui 23 August se prosternau în fața armatei roșii și se întreceau în insulte la adresa mișcării, convoaie de legionari în lanțuri erau transportați din ordinul noului guvern dela închisoarea Aiud la închisoarea Alba-Iulia, de temerea să nu fie răpiți de Nemți-Aiudul fiind prea aproape de linia frontului - și apoi să fie trași la răspundere de comuniști.

Chestiunea „naziștilor" și a „victimelor nazismului" merită să fie reluată și desbătută, mai ales acum când atacuri sincronizate deoparte și de alta a cortinei de fier încearcă din nou să prezinte mișcarea ca o oficină a hitlerismului.

Incontestabil că mișcarea legionară a preconizat o politică externă alături de puterile Axei. Lăsând laoparte orice considerații ideologice, o socoteală cum nu se poate mai clară stetea la baza acestei orientări: primejdia cea mai gravă pentru țara noastră venind din răsărit era firesc să ne aliem cu oricine ne ajuta să-i facem față. In această judecată nu mai încăpea nicio speculație. Sunt date geopolitice care se impun cu o stringență de fer. Trei secole de ciocnire între spațiul nostru vital și colosul moscovit nu pot fi șterse din memoria unui popor. Acest adevăr este atât de împletit cu istoria neamului nostru încât a intrat în subconștientul său.

Dar ceeace era evident pentru toată lumea românească, părea a nu fi avut aceași valoare pentru protagoniștii politicii noastre externe din această perioadă critică când se cerea maximum de vigilență în direcția Nistrului: Titulescu mai întaiu, apoi Regele Carol. Aceștia au inversat datele fundamentale ale politicei noastre externe întorcând vârful baionetelor românești spre Germania și intrând în complicitate cu Rusia Sovietică. N'au făcut-o nici din neștiință, nici din vreun artificiu de gândire, ci pentrucă serveau altor interese. Titulescu și Regele Carol erau afiliați acelor forțe internaționale care urmăreau să deschidă drum Rusiei în Europa; soartea Romaniei o jucau pe eșichierul politicei expansioniste a Sovietelor. Inverșunarea cu care și unul și celălalt au urmărit distrugerea mișcării nu se explică decât din această perspectivă. Atâta vreme cât mișcarea legionară apăra bastionul românesc, șansele comuniștilor de a trece peste România era irealizabile.

Schimbările petrecute după 1938 în Europa au confirmat justețea punctului de vedere legionar: trebuia să ne aliem cu Germania pentru a ne apăra contra Rusiei, toate celelalte construcții diplomatice dovedindu-se a fi „castele de carton". Regele Carol se cramponează însă de vechea orientare, până ce evenimentele îl depășesc. In câteva rânduri, a încercat să asvârle țara în aventură, dar opinia publică nu tolerează o alianță cu Rusia. Cercurile carliste trebue să se adapteze noii situații. Aceeași oameni cari până la 1 Iunie 1940 au dus o politică de permanentă provocare la adresa Germaniei, acum se precipită ca să câștige prietenia lui Hitler. Dar împrejurările erau schimbate. Hitler nu mai era dispus să garanteze integritatea teritorială a României, așa cum declarase în repetate rânduri, începând din 1934. Intre timp Reichul strânsese raporturile cu Ungaria și Bulgaria și încheiase pactul de neagresiune cu Sovietele. România nu putea fi primită în cadrul puterilor Axei înainte de a da satisfacție vecinilor ei.

In noua situație, numai mișcarea legionară putea să opereze schimbarea alianțelor cu minimum de pierderi pentru țară. Când o direcție politică se dovedește greșită, persoanele care au reprezentat-o trebue să se dea la o parte, pentru a face loc altei echipe de guvernare. Cum însă Regele Carol era atașat unui complex de interese diametral opuse intereselor românești, toată sbaterea lui a fost ca să nu piardă din mâini puterea, pentrucă, într'o altă conjunctură, să poată readuce România pe vechea linie de plutire. Așa se explică dece mișcării legionare nu i-s'a permis să-și spună cuvântul autorizat la Berlin și Roma, într'un moment crucial pentru destinele neamului, și dece Regele Carol, cu elementele cunoscute ca adversare ale Noii Germanii, au dat peste bord vechile alianțe, plătind un preț exorbitant din trupul și sufletul țării pentru noile alianțe.

După arbitrajul dela Viena, polițele erau plătite. Germania câștigase România, fără

(Urmare în pag. 2)

SE CAUTA UN DUMNEZEU

Cui să mă închin? Pe cine să slăvesc? De cine să ascult? Al cui am să fiu?

Acestea sunt astăzi întrebările care tulbură somnul şi veghea tuturor căpeteniilor mari sau mărunte din lumea comunistă.

Până la moartea lui Stalin, chiar dacă se puneau uneori şefilor comunişti, ele nu coborau până la cel din urmă executant şi nici nu aveau gravitatea crescândă de astăzi. Stalin era un fel de surogat pentru Dumnezeu şi ca atare, i-se recunoşteau multe din atributele divinităţii: era atotputernic, atotştiutor, omnipotent, infailibil etc. Când a murit zeul roşu, fiecare din candidaţii la divinitate a încercat să-şi însuşească cel puţin unele din atributele acestea. Beria se socotea atotştiutor, Bulganin atotputernic, Malenkov infailibil, Hruşciov omniprezent...

O clipă s'a putut crede că vor fi în stare să creeze un Olimp, (OLIMP), în care fiecare să-şi pună în valoare atributele specifice. I-s'a dat şi un nume noului sanctuar al zeilor: **conducerea colectivă:** dar curând s'a putut vedea că subt acest nume nu se ascundea decât lupta fiecăruia împotriva tuturor. Cei ce-şi închipuiau că deţin cel puţin o părticică din divinitatea roşie se prăbuşesc unul câte unul. Cel dintâi a căzut atotştiutorul Beria, pentrucă n'a aflat că i-se pregăteşte moartea. I-a urmat apoi infailibilul Malenkov care a recunoscut în scris că e incapabil şi lipsit de experienţă. Mâine va veni rândul lui Hruşciov care — în ciuda omniprezenţei lui în toate ramurile partidului — va constata că nu e prezent în armată, sau poate dimpotrivă rândul lui Bulganin, care va fi surprins să afle că armata roşie nu e atotputernică nici măcar la ea acasă.

Care vor fi în Uniunea Sovietica consecinţele acestor neîncetate prăbuşiri şi prefaceri nu ne interesează aici, ci numai consecinţele lor pe pământul românesc.

Lipsiţi de dreptul la o concepţie politică proprie, obligaţi să urmeze sever dogmele partidului, aşa cum sunt dictate de Moscova, conducătorii comunişti din R. P. R. îşi manifestă „iniţiativa" politică cel mult prin alegerea unui patron. Pentru cei câţiva şefi de mărimea 1, acest patron e unul din potentaţii Kremlinului. Pentru miniştrii şi secretarii de partid mai mărunţi, patronul e anul din şefii locali de mărimea 1. Miniştrii şi secretarii de partid la rândul lor au o clientelă de „inlocuitori de miniştrii", directori generali, şefi de regiuni, secretari locali etc. Scoborând tot mai jos pe calea ierarhică ajungem până la ultimul membru de colhoz, care e şi el „omul" preşedintelui sau contabilului sau inginerului agricol. S'au creat astfel în administraţia statului şi partidului „familii" şi „familiuţe" a căror alcătuire nu are căutşi de puţin un caracter politic, ci numai unul de asociaţie de ajutor reciproc, sau chiar de echipă de exploatare a situaţiilor câştigate. Aceste adevărate bande, cu numeroase ramificaţii la toateetajele ierarhice, sunt în continuă luptă între ele, îşi dau lovituri reciproce, se aliază trecător împotriva unui al treilea, invocând principii şi dogme, dar nu urmăresc în fond decât să-şi poată duce viaţa cât mai îmbelşugată, în mijlocul sărăciei generale. Această luptă era deajuns de neînsemnată atâta veme cât trăia Stalin. In orice problemă mare sau măruntă exista un for unic care putea da hotarirea finală. In cursul vieţii lui, toate certurile personale dintre conducători au fost rezolvate hotărît şi definitiv prin „lichidarea" uneia din părţi. Coborînd mai jos, se găsea totdeauna un şef care, sprijinit pe stăpânul său, sau pe stăpânul stăpânului său cu trecere la Stalin, să poată lua hotăriri definitive.

După moartea lui Stalin au început şi nehotărîrea. Rând pe rând s'au prăbuşit oamenii lui Stalin, cei ai lui Beria, de curând acei ai lui Malenkov. Marile linii economice însăşi şi-au schimbat punctul de greutate: mari lucrări publice (canal, metrou, irigaţii etc.) — industria grea — agricultura — industria bunurilor de consum — iarăşi industria grea. In legătură cu aceste prefaceri s'au modificat şi directivele politice: lupta împotriva bisericilor — incercări de împăcare; lupta de distrugere împotriva ţăranilor liberi — tolerarea şi chiar favorizarea lor; lupta împotriva intelectualilor — scoaterea lor din închisori, repunerea în funcţii (mai ales în ştiinţă şi tehnică) şi folosirea ca element de propagandă.

Toate aceste schimbări de oameni şi directive au produs o confuzie generală în rândurile conducătorilor comunişti de toate treptele, cu foarte grave consecinţe pentru regimul însuşi. Dela primul ministru şi până la secretarul organizaţiei de bază comuniste dintr'un sat, nimeni nu mai ştie dacă, aplicând „linia" actuală şi executând ordinele care derivă din

(Continuare în pag. 8)

NAZISTII SI VICTIMELE NAZISMULUI

(Urmare din pag. 1)

a-şi înstăina prietenia Ungariei şi Bulgariei şi fără a leza clauzele acordului secret cu Rusia Sovietică. Nimic nu mai stetea în calea unei înţelegeri cu Regele Carol. El ar fi urmat traiectoria lui Antonescu, dacă, în acel moment de desperare al întregei naţiuni, nu ar fi intervenit mişcarea legionară, indicând pe vinovat.

„Victimele nazismului", între care s'a considerat şi Regele Carol, pretind că Regele a fost răsturnat cu ajutorul Germaniei. Afirmaţia este expresia unei dorinţe de a interpreta faptele altcum decum s'au petrecut. La 6 Septembrie n'a existat picior de soldat german în România, iar cât priveşte sprijinul diplomatic al Germaniei el a fost tot atât de inexistent. Răspunsul ce l-am primit din partea consilierului de legaţie v. Ritgen, când i-am înfăţişat starea de spirit a populaţiei, a fost „Deutschland braucht Ruhe". Înlăturarea Regelui Carol s'a făcut fără nici un amestec străin, din iniţiativă exclusivă a mişcării, la care s'au alăturat apoi armata şi partidele politice.

Căzând Regele Carol depe tron, nu înseamnă că tendinţele care l-au inspirat în întreaga lui domnie au fost părăsite. Vechile forţe s'au regrupat în spatele generalui Antonescu, pentru a încerca să restabilească cu ajutorul lui situaţia anterioară. Dar planul nu era aşa de uşor de realizat, chiar dupăce Antonescu fusese câştigat pentru el. Generalul Antonescu nu dispunea de forţe suficiente ca să disloce mişcarea din stat. Numai obţinând ajutorul lui Hitler şi al armatei germane din România, conspiratorii puteau fi siguri de reuşită. Pentru a momi pe Germani în această direcţie, Antonescu a uzat de un mijloc care s'a dovedit eficace: a suprasatura cererile guvernului german în toate domeniile, până când aceştia se vor convinge de prietenia lui. In acelaşi timp, a denigra sistematic mişcarea, arătându-o incapabilă pentru o colaborare din cauza naţionalismului său intransigent. Mai ales în faza care se apropie, răsboiul, este mai bine a colabora cu o structură verificată decât cu o revoluţie care nu şi-a găsit încă aşezarea. Ceeace intuia mai puţin Antonescu era că odată mişcarea eliminată dela putere, România devenea din nou disponibilă pentru o reincadrare a ei în dispozitivul de expansiune al comunismului mondial, fapt care trebuia să se întâmple de îndată ce forţa germană va intra în declin.

Bilanţul „rebeliunii" din Ianuarie se încheie în felul următor: „Naziştii, adică legionarii, trebue să părăsească puterea sub ameninţarea tancurilor germane, iar „victimele nazismului", făuritorii de mai târziu ai lui 23 August, sunt instalaţi la putere, cu ajutorul aceloraşi tancuri. In Februarie 1945, Vişinski bate cu pumnul în masă Regelui ca să fie concediat generalul Rădescu şi aduşi la putere comuniştii. In Ianuarie 1941, Hitler a procedat invers: a ordonat armatei germane să-l asiste pe Antonescu în acţiunea de lichidare a statului naţional legionar, la a cărui îotocmire Germania nici nu contribuise cel puţin. Pe acei care voiau să colaboreze cu Germania, în lupta contra comunismului, i-a răsturnat şi pe acei care i-au fost adversari până în ultima clipă i-a ridicat la conducerea statului. Logica aceasta absurdă s'a răsbunat la 23 August.

După „rebeliune", legionarii au luat calea închisorilor, cu miile, cu zecile de mii. Alte mii dintre ei au fost trimişi în formaţiuni speciale pe front, cu ordinul să nu se mai întoarcă. Sunt zeci de cazuri cunoscute, când găsirea unui pistol la un legionar atrăgea după sine condamnarea la moarte a tânărului şi execuţia lui: „Agenţii hitlerismului„ intraseră într'o nouă prigoană, cu asentimentul tacit al guvernului german.

In afară de episoade cu totul neînsemnate, istoria mişcării antinaziste din România e cu totul săracă în fapte, şi să explicăm dece. La ce tratament erau supuşi în această perioadă de crâncenă încercare pentru noi „antinaziştii"? Umblau prin păduri cu flinta în spinare, conspirau contra regimului, ridicau poporul contra regimului? Câte victime a avut mişcarea de rezistenţă antinazistă? Câţi oameni închişi? Câte condamnări la moarte? „Victimele nazismului" de după 23 August au constituit osătura regimului Antonescu: miniştri, diplomaţi, prefecţi, aparat de represiune. Au făcut afaceri prospere, în timp ce sângele curgea în valuri pe front. Au exercitat un control absolut asupra statului şi au putut conspira fără niciun risc.

In timp ce pe legionari îi prigonea cu sete, pe comunişti îi trata cu îndulgenţă, pentru a le fi de sprijin mai târziu. Când s'a prezentat marea ocazie, în August 1944, când riscurile erau excluse, au dat drumul armatelor sovietice ca să înnece întreg pământul românesc.

Abia după ce frontul din Carpaţi se pulverizase, şi-a adus aminte guvernul german că mai existăm şi noi pe undeva prin lagărele dela Buchenwald, Dachau şi Sachsenhausen. Dar era prea târziu pentru a îndigui puhoiul roşu. Totuşi ne-am făcut datoria până la ultima clipă. In acele zile de amurg pentru Germania, s'au pus bazele rezistenţei româneşti contra cutropitorilor din răsărit. Nu puteam greşi, pentrucă neam orientat după constanţa de politică externă a României, pe care au lăsat-o moştenire veacurile.

Horia Sima

RĂSBOIU PREVENTIV SAU DEFENSIV

Mareşalul Foch, cea mai ilustră figură militară a Franţei în primul răsboiu mondial, alături de mareşalii Joffre şi Pétain, când avea o problemă militară de rezolvat, îşi punea întrebarea: "Despre ce este vorba"?

După ce scopul era fixat clar, înlătura tot ceiace era secundar şi adiacent acelui scop şi, considerând mijloacele de care dispunea, ajungea la formula care rezolva problema în condiţiile cele mai bune.

De 10 ani, Rusia sovietică a pus oamenilor politici occidentali o problemă, care are următoarele date:

— Prin împărţirea Germaniei în două şi distrugerea totală a forţei ei militare, s'a creiat un vid de putere în centrul Europei, din care cauză nu mai există nimeni în Europa, care să se poată opune şi rezista avalanşei ruseşti;

Rusia şi-a împins frontiera de vest până în centrul Europei, înghiţind sub imperiul ei 10 state, în contra voinţei popularelor respective, transformându-le în sateliţi, ale căror forţe militare şi economice sunt puse în serviciul sovietic;

— In Asia, Rusia are un aliat uriaş, preţios şi subordonat în China comunistă, a cărei forţă foarte importantă astăzi, poate să devină nu peste mulţi ani un pericol distrugător pentru întreaga lume;

— Ideologia comunistă, constitue o armă extrem de periculoasă, care subminează vitalitatea democraţiilor şi va duce cu timpul la o răsturnare de regim politic în ţările occidentale, dacă nu i-se pune din vreme o pază categorică;

— In fine, tendinţa Rusiei comuniste de a ajunge la stăpânirea întregei lumi nu constitue un secret pentru nimeni şi ea rezultă din spiritul înăscut de dominaţie al Rusiei de totdeauna, din puterea de expansiune a comunismului şi din însăşi scopul esenţial al acestei doctrine.

Aceste date sunt evidente, simple şi nu pot fi combătute sau interpretate altfel decât cum se prezintă. Din ele rezultă că lumea occidentală se găseşte în faţa unui imens pericol; acela de a-şi pierde libertatea şi a intra în sclavia ruso-comunistă aplicată de autoritatea rusească, după metodele folosite de 37 ani în Rusia şi de 10 ani în ţările subjugate, va domina în toată lumea, cu toate aspectele ei cumplite: lagăre imense şi nenumărate închisori vor fi umplute în fiecare ţară cu oameni politici şi nepolitici cari au avut atitudine anticomunistă; toţi cei cari s'au manifestat şi au luptat pentru libertatea popoarelor şi drepturile omului vor fi închişi, deportaţi sau executaţi; lucrătorii vor fi obligaţi să muncească până la epuizarea puterilor lor fizice şi toţi la un loc vor fi sclavi fără drept de cuvânt. Orice reacţiune va fi înfrântă fără milă, căci nu va fi nici o altă dreptate decât aceia comunistă şi nici un alt judecător decât cel comunist. Să nu-şi imagineze cineva că ar putea exista comunisme naţionale. Dacă astăzi Tito îşi permite luxul de a aplica în Yugvslavia un comunism naţionalist, asta se datoreşte faptului că este luat sub protecţia puterilor occidentale. Dar când însuşi acest occident va fi sub jugul comunismului rusesc, nu va mai fi posibilă o astfel de revoltă faţă de Rusia.

Acei cari sunt, sau vor fi comunişti în ţările astăzi libere şi se gândesc la un comunism independent de Rusia, vor fi judecaţi ca trădători şi condamnaţi. Sunt atâtea cazuri petrecute în lumea comunistă din ţările satelite, care dovedesc că şefii dela Moscova nu admit nici o abatere de la linia de credinţă şi de conduită fixată de ei.

Acest tablou, oricât ar fi de intunecat, este o realitate. Dacă astfel se prezintă viitorul pe care U. R. S. S. îl pregăteşte occidentului democrat şi liber, care trebuie să fie reacţiunea? **Cum pot ţările occidentale să se salveze pe ele şi restul lumii de sub ameninţarea din ce în ce mai apăsătoare şi mai apropiată a transformării tuturora în sateliţi ai Rusiei? Această salvare reprezintă scopul unic şi vital, către a cărui realizare trebue să tindă politica vestului.**

Pentru a defini mai clar acest scop, este necesar să vedem ce se înţelege prin „salvare".

Unii se socotesc salvaţi, dacă Rusia este oprită pe linia actuală a cortinei de fier. Aceştia admit coexistenţa, adică această „pace rece", cum a numit-o Sf. Părinte dela Roma, care nu se sprijină pe încrederea şi dragostea dintre popoare, ci pe teama pe care o au unii faţă de alţii şi pe groaza pe care o inspiră tuturora cumplitele arme care stau în depozite, gata să ducă la distrugerea reciprocă. Ei nu sunt de loc convinşi că cortina de fier constitue numai o etapă în marşul cuceritor al Rusiei şi că altă etapă este fixată direct pe Atlantic; din contra, ei cred că Rusia comunistă este satisfăcută cu ceeace a luat şi că acum va fi mulţumită să fie lăsată în pace să-şi digere prada, fără a se mai gândi în viitor la o altă pradă.

Alţii ar vrea ca linia trasă de Ruşi prin mijlocul Europei să fie împinsă ceva mai la Est, eliberând Germania de Est şi retrăgându-se din Austria după semnarea tratatului cu această ţară.

Aceasta este de altfel teza oficială pusă în discuţie de câţiva ani de puterile occidentale, socotindu-se că dacă Moscova ar accepta să soluţioneze aceste probleme în sensul dorit de occidentali, ar da un semn de bună credinţă şi de dorinţa de pace. Mult mai puţin discutată şi numai neoficial, este eliberarea ţărilor din estul european şi a imperiului rusesc. Aceasta este ceia ce vor şi ruşii. Refuzând mereu o soluţie favorabilă Germaniei şi Austriei, celelalte ţări sunt uitate, căci oficialitatea occidentală nu are curajul să pună problema eliberării lor, de teama să nu influenţeze în rău asupra hotărîrilor pe care speră să le ia pentru Germania şi Austria pe cale paşnică.

Adevărul este de partea acelora cari se socotesc salvaţi numai atunci când comunismul va fi desfiinţat chiar la originele lui, pentrucă numai aceştia au în vedere forţa dinamică rezultată din amalgamarea tendinţelor natural expansioniste ale imperialismului rusesc şi puterea de pătrundere a comunismului. Aceasta este singura soluţie care poate salva lumea de pericolul ruso-comunist.

Intru cât ar fi lumea mai puţin ameninţată, dacă cortina de fier s'ar deplasa la est de Germania şi Austria, sau chiar la frontierele Rusiei din 1938? N'ar rămâne atunci încă 200 milioane de ruşi şi 500 milioane de chinezi impinşi de aceiaşi fanatică doctrină la cucerirea lumii? Desigur că în această eventualitate toate ţările europene ar fi eliberate, ceia ce ar reprezenta un câştig enorm pentru siguranţa Occidentului, dar pericolul rămâne mai departe tot atât de rău, tot atât de actual şi de ameninţător. Coexistenţa în teamă şi nesiguranţă va dura mai departe, cu aceleaşi efecte dezastruoase pentru ordinea socială şi pacea lumii ca şi până acum.

Existenţa Rusiei şi a Chinei, de regimuri comuniste, înseamnă existenţa partidelor comuniste în occident, cu activitatea lor de subminare a regimurilor democrate şi cu permanentizarea unor stări politice bolnave.

Aşa dar noţiunea de „salvare a occidentului" nu înseamnă nici oprirea Rusiei pe linia cortinei de fier şi nici împingerea ei pe o altă linie mai înapoi, ci desfiinţarea puterii ruso-comuniste la Moscova. **Numai când regimul dela Moscova va fi schimbat şi Rusia se va bucura de un regim democratic occidental, numai atunci va fi linişte şi pace în lume.** Acelaş lucru se poate afirma şi în Asia. Răsturnarea regimului comunist de la Peking se impune cu aceiaşi tărie, ca şi regimul de la Moscova.

Deci Occidentul nu se poate salva decât desfiinţând comunismul, în centrele lui vitale.

Dar cum se poate atinge acest rezultat?

Expasiunea comunistă se sprijină pe două forţe: forţa militară şi puterea de penetraţie a doctrinei comuniste.

Forţa militară de care dispune comunismul este uriaşă. Dl. Ray Thurston, directorul biroului afacerilor europene occidentale din departamentul de Stat, a afirmat în faţa consiliului relaţiilor externe din Chicago că — după cele mai recente informaţii — Rusia dispune de 175 — 225 divizii, susţinute de 20.000 de avioane de luptă. La aceasta se adaugă 80 divizii şi 2.500 avioane ale ţărilor satelite. In Asia, China comunistă are un mare număr de divizii şi o aviaţie apreciabilă. Amândouă dispun de un inepuizabil rezervoriu de material uman. In faţa acestor forţe, occidentul poate opune superioritatea aeriană şi maritimă. Forţele terestre — deşi materialul uman nu depăşeşte 200 milioane în Europa şi 150 milioane în Statele Unite — sunt într'o inferioritate categorică, pe cale însă de a fi redusă la un procentaj mai acceptabil.

In ceiace priveşte bombele A şi H, ele se acumulează de ambele părţi în ritmul maxim ingăduit de posibilităţile de fabricaţie reciproce. Superioritatea aparţine câmpului occidental şi oricât de mare ar fi efortul rusesc în acest domeniu occidentul îşi va păstra această superioritate. Dar este problematic dacă adversarii vor avea curajul să folosească această cumplita armă, fiecare având teamă de bombele celuilalt.

Desigur că dacă în situaţia actuală ar isbucni un răsboiu, occidentalii vor fi obligaţi să acţioneze din primul ceas cu bombe A şi H pentru a compensa inferioritatea terestră; dar tot atât de sigur este că nimeni dintre occidentali nu doreşte să se ajungă la un răsboiu atomic, sperând că ruşii vor înţelege până în cele din urmă că este de preferat să se retragă de bună voie în hotarele lor naturale, decât să se ajungă la distrugerile atomice.

Care este mentalitatea în câmpul oriental? După moartea lui Stalin s'au manifestat două opinii. Una, reprezentată de Malenkov, a continuării răsboiului rece, în care timp să se menţină între occidentali starea de febră care le macină puterile şi să se întreţină neînţelegerile dintre ei. Alta, reprezentată de Hruşciov, a împingerii brutale la răsboiu, profitându-se de superioritatea terestră, graţie căreia s'ar asigura stăpânirea Europei occidentale, s'ar pune mâna pe bogatele regiuni petrolifere din Orientul mijlociu şi s'ar pătrunde în Alaska şi Canada. Răsboiul atomic, ruşii il privesc cu sânge rece. Ori care ar fi superioritatea atomică a Statelor Unite ruşii dispun de un număr destul de mare de bombe, cu care pot scoate Anglia din răsboiu şi pot produce în Statele Unite pierderi atât de grele incât să provoace acolo un curent antirăsboinic. In ceea ce priveşte pierderilé pe cari le-ar suferi ei, se simt capabili să le suporte — oricât ar fi de mari — pentrucă armatele lor se vor găsi în Europa de Vest, în ţările arabe şi în Alaska. Pierderile în oameni nu constitue o piedică pentru ruşi, pentrucă pe ei nu-i interesează altceva decât stăpânirea prin comunism a lumii întregi. Dacă acest scop se poate realiza, mijloacele nu interesează. Pe de altă parte, dacă ei lasă timp occidentalilor să se înarmeze, vor pierde avantajul superiorităţii zdrobitoare terestre. Conducerea supremă rusă îşi dă seama de această situaţie şi a trecut la terminarea cât mai grabnică a pregătirilor de răsboiu. Primul act a fost înlăturarea lui Malenkov. Bulganin, teoreticianul răsboiului permanent i-a luat locul, ridicarea nivelului de viaţă a populaţiei, aflat în stare deplorabilă, a trecut pe planul al 7-lea, iar industria grea, a intrat intr'un ritm de lucru vertiginos. Aşa dar, din punct de vedere militar, ruşii sunt gata să facă răsboiul.

Pentru a-şi asigura victoria, ei se mai sprijină pe doctrina comunistă care a pătruns adânc în Franţa şi Italia şi care are adepţi şi prieteni în toate ţările occidentale. Aceştia vor putea, în momentul deslănţuiri răsboiului, sau chiar mai înainte, să provoace tulburări, sabotaje, greve generale, neprezentări în massă la mobilizare etc. creînd o stare de haos şi de neputinţă peste tot.

De aici ar rezulta că occidentul, în eventualitatea unui răsboiu apropiat, s'ar prăbuşi ca un castel de carton, că toate eforturile făcute pentru apărare sunt zădarnice şi că n'a rămas decât să moară eroic, sau să accepte stăpânirea ruso-comunistă.

Totuşi nu aceasta este realitatea.

Rusia are şi ea un enorm călcâiu al lui Achile. Popoarele ţărilor satelite, reprezintă pentru Rusia un imens butoiu cu explosiv, căruia îi lipseşte numai scânteia provocatoare de explozie, ca să sară în aer. Dela Marea Baltică până la Marea Neagră, 120 milioane de locuitori asteaptă un semnal şi un sprijin din afară ca să se ridice în contra regimului comunist. Dacă rasboiul începe, aceştia vor fi capabili să provoace distrugeri masive în spatele armatelor ruseşti. In plus, cele

(Urmare în pag. 12)

REVISTA PRESEI

„The Atlantic", din Februarie. Walter Lippmann reputatul publicist american, e unul din doctrinarii recunoscuţi ai neo-liberalismului. Deşi republican, face parte din aripa stângă a partidului şi e ostil oricărui conservatorism de tipul celui reprezentat de vechea gardă din jurul lui Taft. Cu toate acestea, Dl. Lippmann surprinde din când în când opinia publică mondială cu lansarea unor teze care sunt dezavuarea directa a doctrinei liberalo-democratice.

Acum un an şi jumătate a publicat în „The New York Herald Tribune" şi în „Le Figaro" un articol în care dovedea că viitorul e al naţionalismului şi că după al treilea războiu mondial naţionalismul se va revărsa peste toată Europa. Mensualul „The Atlantic" a publicat în numărul din Februarie nu articol şi mai senzaţional semnat de el, intitulat „Declinul democraţiei vestice."

In acest articol care acoperă opt pagini, autorul constată că după primul războiu mondial democraţia a încetat să mai exercite asupra fanteziei popoarelor atracţia de altă dată, deşi sistemul de guvernare democratic a fost adoptat de cele mai multe ţări din lume. Cauza? **„Ceva n'a funcţionat în democraţiile liberale. Ele au învis duşmanii lor, dar au fost incapabile să facă pace şi să restaureze ordinea."**

In vremea războaielor hiperbolice, cum a caracterizat Ferrero ultimele doua războaie mondiale, ţările democratice nu au mai putut conduce popoarele cu mijloacele tradiţionale. Ele au trebuit să le ceară din ce în ce mai multe sacrificii şi să le impună din ce în ce mai multe restricţii. Acestea au fost obţinute dela naţiunile beligerante numai prin democratizarea ţelurilor războiului: urmărind victoria totală şi promiţând pacea totală. In ţările învinse, preţul plătit pentru aceasta a fost revoluţia contra ordinei stabilite; în ţările victorioase, ordinea constituţională a suferit treptat schimbări radicale. **„Poporul a câştigat puteri pe care e incapabil să le exercite şi guvernele pe care le aleg au pierdut prerogative pe care trebuie să le recucereasca dacă vor să guverneze."**

Rezultatul cel mai grav al acestei evoluţii a fost falsificarea eticei democratice şi promovarea la conducere a unor caractere indoelnice. **„Cu rari excepţii, politicienii democraţi care au succes sunt nesiguri şi timoraţi. Ei fac cariera politică numai în măsura în care pozează, se pretează la compromisuri, corup, seduc sau stăpânesc cu alte mijloace alegătorii din circumscripţiile lor. Consideraţia hotărîtoare nu e dacă o propunere se dovedeşte bună, ci dacă e populară. Politicienii justificâ această servitudine, spunând că în o democraţie oamenii politici sunt servitorii poporului. Devitalizarea puterii de guvernare e boala statelor democratice."**

Dar ce se înţelege prin popor? **„Când se vorbeşte de suveranitatea populară, trebuie să se precizeze dacă e vorba de popor ca alegători sau de poporul care e comunitatea integrei populaţii în viaţă, cu precedesorii şi urmaşii ei. Problema crucială a democraţiei moderne rezidă în faptul că prima concepţie e lăsată. Votanţii nu pot pretinde că reprezintă poporul. Opinille votanţilor manifestate în alegeri nu trebuiesc acceptate fără rezervă, ca reprezentând interesele vitale ale comunităţii."** A pretinde aceasta ar insemna să se justifice uzurparea puterii executive de către adunările reprezentative şi ca publicul să se lase intimidat de politicienii demagogi. **„Căci demagogia e jongleria cu care o fracţiune din popor, ca votanţi, reuşeşte să fie investită cu autoritatea poporului."**

Pusă în faţă cu dificila alegere între compromise şi acţiune fermă, tendinţă normală a guvernelor democratice e să placă unui număr cât mai mare de alegători. Deaceea guvernele sunt incapabile să facă faţă realităţilor, când adunările alese şi opinia maselor devin decisive în stat, când nu mai există oameni de stat în stare să reziste inclinaţiilor egoiste ale votanţilor şi sunt numai politicieni gata să-i incite şi să-i exploateze. **„Există o tendinţă gener la ca democraţiile să fie trase la fund, ca prin forţă gravităţii, spre insolvenţă, spre insecuritate şi facţionalism, spre eroziunea libertăţii şi spre războaie hiperbolice. Cu cât creşte maladia, în aceiaşi măsura puterea executivă devine susceptibilă să fie uzurpată de adunările alese; e apăsată şi hărţuită de intrigele partidelor, de agenţii întereselor organizate şi de sectarism ideologic. Maladia poate fi fatală. Poate fi mortală pentru supravieţuirea statului însuşi ca societate liberă."**

„America," din 19 Februarie 1955. Felul cum Malenkov a cedat în faţa pretenţiilor din politbirou confirmă oarecum părerea curentă în Vest că metodele lui de guvernare, dacă nu moderate in accepţia curentă a termenului, se deosebiau totuşi de rigiditatea stilului preferat de Stalin.

Toate semnele indică acum că adevăratul şef în Cremlin e Nikita Hruşciov, primul secretar al partidului bolşevic, şi nu preşedintele prezidiului, mareşalul Bulganin.

Revista săptămânală americană „America" a solicitat pe unul din cei mai buni cunoscători ai Rusiei, profesorul Timasheff să prezinte cititorilor pe noul dictator sovietic.

Părerea autorului e că venirea lui Hruşciov la putere e de rău augur pentru pacea lumii, fiind mult mai periculos decât Stalin. Agresivitatea lui e dictată de apartenenţa la grupul de fruntaşi sovietici care au cerut în frunte cu Jdanov o urgentare a războiului împotriva ţărilor capitaliste pentru realizarea revoluţiei mondiale.

Dar mai interesantă decât convingerea doctrinară a lui Hruşciov că rasboiul contra democraţiilor vestice e inevitabil, e labilitatea temperamentului său, atât de deosebit de firea extrem de stăpânită a lui Stalin.

„Energicul Georgian era rece, calculat şi leninist ortodox. Cu toată încăpăţânarea sa, avea multă stabilitate emoţională (spre deosebire de Hitler, de exemplu) care în general îl reţinea să se lanseze în aventuri fără sens. Hruşciov e dimpotrivă extrem de eratic şi inclinat să facă gesturile cele mai necugetate. El pare să aibă toate viciile unui discipol fidel al lui Stalin şi Lenin, fără prudenţa şi înţelepciunea acestora."

„Time", din 7 Februarie. Deşi mult mai veche şi pusă în circulaţie de vizionari stăpâniţi, de cele mai curate aspiraţii, ideia europeană a fost făcută accesibilă masselor abia de difuzarea susţinută pe care a aflat-o după ultimul războiu.

In desnădejdea cauzată de suferinţele anilor de lipsuri şi distrugeri, popoarele europene erau însetate de securitate. Mulţi vedeau originea tuturor nenorocirilor abătute asupra continentului în împărţirea sa în state care se suspectează şi combat în permanenţă. Realizarea unei Uniuni europene care mai ales pe plan economic să înlăture barierile vamale şi să asigure o funcţionare mai eficace a spaţiului economic european era soluţia salvatoare care se impunea.

Intre exaltarea unora şi raţionalismul economic al altora şi-au făcut însă loc speculaţiile celor care au inceput să trateze problema după culise, peste voinţa popoarelor. Pentru a face populară ideia europeană au crezut că mijlocul cel mai nimerit e să discrediteze ideia naţională şi să denunţe ca superstiţii dăunătoare orice ataşament de acestea.

Cele mai puternice insistenţe pentru grăbirea realizării unei Europe schematice, golită de tradiţiile ei naţionale, le-au depus Americanii, pentru care particularismul naţiunilor europene e greu de înţeles. Agitaţia politicienilor europeni dela Strasbourg a fost deaceea adeseori doar demagogie, pentru a se face agreaţi peste ocean. Dar iată că unul din cei mai celebri Americani în viaţă, generalul Mac Arthur, a făcut de curând o patetică mărturisire de ardent patriotism. Intr'un discurs ţinut la Los Angelos cu ocazia sărbătoririi împlinirii a 75 de ani a declarat: **„Murmure seducătoare se aud că patriotismul e acum demodat şi înlăturat de o concepţie mai largă si mai raţională; că noi am rămas provinciali, nematuri, reacţionari şi stupizi când idealizăm propria noastră ţară. Dar nimic nu-i mai frumos decât să fii caracterizat de naţionalist . . . dacă asta înseamnă că-ţi iubeşti patria mai presus de orice."**

CRONICA

REVENIREA LA STALINISM

Imediat după moartea lui Stalin, presa din lumea liberă a emis cele mai contradictorii ipoteze asupra noului regim sovietic, socotindu-l fie mai periculos decât precedentul, fie legând de el cele mai optimiste aşteptări pentru pacea omenirii.

Rezultatul unei anchete făcute în 1953 de un grup de specialişti americani în afacerile sovietice, întărea mai curând prima ipoteză. Dar realitatea a fost alta. Malencov şi coteria sa au încercat să slăbească presiunea asupra poporului rus, prin inaugurarea noului curs. Salariul mediu al muncitorilor a fost ridicat, producţia bunurilor de consum intensificată, iar ritmul de creştere al industriei grele moderat.

Politica externă a lui Malencov, consecinţă logică a politicei sale interne, a fost să evite deocamdată războiul. A devenit atât de conciliant în relaţiile externe, cât îşi poate permite un conducător sovietic fără să riste să nemulţumească partidele comuniste din afară. A permis administraţiei Eisenhower să încheie armistiţiul din Corea, iar francezilor să suspende ostilităţile în Indochina.

Au venit apoi acordurile dela Londra şi Paris, care au produs criza recentă din Cremlin. Hruşciov şi grupul stalinist, care niciodată nu s'au împăcat cu conducerea lui Malencov, l-au răsturnat argumentând că neglijarea industriei grele – adică a industriei de armament – slăbesc puterea de apărare a Uniunei Sovietice, ameninţată din nou de renaşterea armatei germane.

Această argumentaţie a grupului din jurul lui Hruşciov nu e numai un pretext pentru întărirea puterii personale. A înzins conceptia celor pentru care revoluţia mondială trebue să constituie primatul politicii sovietice. Si în timpul lui Stalin au existat două tendinţe în sânul ierarhiei sovietice, care însă, sub conducerea autocratică de atunci, nu s'au manifestat public. Prima tendinţă era reprezentată de o fracţiune din partid, care susţinea că intersele partidului comunist sunt mai presus decât existenţa Uniunii Societelor. Telul acestui grup era lupta imediată pentru comunizarea intregii lumi. Al doilea grup pleda pentru consolidarea statului sovietic în primul rând, fidel recomandaţiei lui Lenin în primii ani după revoluţie, de „a se realiza socialismul într'o singură ţară".

Blocul partizan al urgentării revoluţiei mondiale era condus de Jdanov, mort în 1948. Ca militanţi principali făceau parte din el Hruşciov, Bulganin şi Ignatiev – ultimul eliminat în 1953 din Comitetul Central de către Beria. Aceştia se bucurau de sprijinul lui Stalin care înclina mai mult spre doctrina internaţionalistă. De cealaltă parte se aflau Beria, Malenkoc şi Abakumoc.

In primii doi ani după moartea lui Stalin, tendinţa reprezentată de Malenkov s'a impus, nu atât pentru faptul ca ar fi fost aprobată de majoritatea conducătorilor partidului, ci din teama potentaţilor sovietici de a nu impinge la exasperare nemulţumirea maselor populare. Au promis deaceea poporului ameliorarea standardului de viaţă prin promovarea industriei uşoare şi desvoltarea agriculturii.

Acesta a fost cursul oficial până în Decembrie trecut, când s'a produs reabilitarea lui Stalin, asupra căruia noui stăpâni au încercat să arunce toată răspunderea pentru suferinţele îndurate treizeci de ani de poporul rus.

Primul semn al recenirii la Stalinism a fost un articol apărut în Pravda la 19 Decembrie. Stalin fu scos din uitare şi proclamat, ca în timpul vieţii, „genialul îndrumător al socialismului": primatul industriei grele fu ridicat sarăşi la rangul de dogmă. Restabilirea priorităţii industriei grele înseamnă însă că Rusia intenţionează să nu răspundă la reînarmarea Germaniei cu intensificarea efortului de a ajunge la o înţelegere cu puterile vestice, ci cu grăbirea preparativelor de războiu. „Coexistenţa pacifică" e posibil să mai circule ca slogan, dar ca perspectivă politică e eliminată definitiv din calculele Moscovei.

Abandonarea noului curs cerută de Pravda şi în repetate declaraţii ale lui Hruşciov a lăsat să se întrevadă că şi poziţia lui Malencov şi a grupului care îl susţine a devenit precară. Numărul din 21 Ianuarie al revistei americane „U. S. A. News and World Report" a fost dedicat aproape în întregime analizei evoluţiei interne probabile în Rusia. Concluziile la care s'a ajuns au coincis uluitor de exact cu desnodământul din Februarie, când s'a retras Malencoc, cedând puterea grupului condus de Hruşciov şi Bulganin. Partidul războiului a triumfat şi opinia exprimată de revistă e că revenirea la Stalinism e identică cu declanşarea apropiată a războiului pentru realizarea revoluţiei mondiale.

Primele reacţiuni în lumea liberă faţă de schimbarea intervenită în Rusia, începând dela variaţia notărîlor la bursă şi până la declaraţiile oamenilor politici au confirmat pe toată linia înmormântarea iluziilor coexistenţialiste. Cunoscutul ziarist american Alsop a rezumat prudent această stare de spirit în cuvintele: „Cremlinul s'a convins că războiul e inevitabil".

STAREA DE SPIRIT IN AMERICA

Un editorial recent apărut în organul aripei stângi a partidului laburist, „The New Statesman and Nation," a atras atenţia opiniei publice britanice că „pericolul real de războiu în acest moment trebue căutat în Pentagon." Publicaţia citată mai pretinde a şti că actualmente se fac presiuni puternice asupra preşedintelui Eisenhower „să deschidă focul inainte de a fi prea târziu."

In ce măsură afirmaţiile din „The New Statesman and Nation" corespund realităţii e mai puţin important decât faptul că şi în America au inceput să se manifeste aceleaşi suspiciuni impotriva coducătorilor armatei americane – şi asta nu numai în presă, ci chiar în sânul Congresului. Cu ocazia acordării deplinelor puteri preşedintelui de a interveni în Asia, daca va crede ameninţate interesele vitale americane, au avut loc şedinţe secrete comune ale comitetelor de politică externă şi ale serviciilor armate.

Amiralul Radford, socotit susţinătorul cel mat activ al unui războiu preventiv in Asia, a trebuii să dea asigurări mai multor senatori că rezoluţia votată nu e sinonimă cu libertatea pentru conducerea militară de a provoca un conflict nemotivat.

Creşterea temerilor publicului american că un războiu preventiv ar putea anula orice posibilitate de a se ajunge la o rezolvare pe cale de tratative a tensiunilor dintre America şi Rusia e direct porporţională cu progresul desvoltării armelor atomice. Previziunile alarmante pe care o serie de savanţi in centrele de cercetări atomice le-au făcut asupra calamităţilor ce se vor abate peste omenire intr'un războiu viitor au avut partea lor de contribuţie la creşterea atmosferei de nehotărire. Cea mai uluitoare surpriză a produs-o pacifismul brusc al generalului Mac Arthur. Inaintea statuei inaugurată la Los Angelos pentru a celebra gloria sa războinică, fostul comandant suprem din Pacific a denunţat pericolul unui al treilea războiu mondial care, asemenea „monstrului Frankenstein, va nimici intreaga omenire."

Această stare de spirit corespunde in parte liniei medii pe care preşedintele Eisenhower a observat-o aproape în permanenţă decând a venit la conducere. Cel care a trebuit să-şi frâneze dinamismul eliberator a fost mai ales John Foster Dulles. In vremea din urmă însă şi acesta inclina să spere că un aranjament cu Malenkov nu ar fi exclus. Această speranţă, chiar cât a fost la modă noul curs in Rusia, nu era deloc justificată. Nu mai de mult decât la 1 Februarie – deci inainte de căderea lui Malenkov – ministrul de finanţe sovietic Zverev a anunţat mărirea apreciabilă a cotei din buget rezervată inarmării; pentru 1955 sunt prevăzute în buget cheltuieli militare de 112 milioane ruble faţă de 79 miliarde in 1950.

Semnalul pentru desmeticire l-a dat însă faimoasa şedinţă a Sovietului Suprem consacrată debarcării lui Malenkov, când Molotov a desfăşurat un atac impotriva Americei de o violenţă verbală puţin comună şi in era stalinistă.

Prima iniţiativă a ministrului de externe american după întâmplările din Cremlin a fost vizita fulger in capitalele statelor asiatice libere. Imediat ce s'a intors s'a adresat poporului american prin radio, aducându-i la cunoştinţă că ultima retragere americană din Asia s'a produs la evacuarea insulelor Tachen şi că o nouă incercare de penetraţie comunistă va deslănţui războiul in China, Coreea şi Indochina, care va fi dus cu „armele speciale" cele mai distrugătoare. In acelaş timp, secretarul de stat a informat intr'o şedinţă secretă pe membrii comitetului de politică externă al Senatului că „Chinezii nu incearcă numai un bluff", situaţia în Extremul Orient fiind într'adevăr extrem de critică.

HOTARIREA ANGLIEI

Marea Britanie a anunţat că va fi în măsură să producă curând bombe cu hidrogen. Decizia de a fabrica armele termo-nucleare a fost desvăluită în o Carte Albă a apărării. Pentru justificarea acestei măsuri, Cartea Alba previne cetăţenii britanici că deşi „politica comuniştilor apare din când în când mai impăciuitoare, totuşi acţiunile lor nu oferă nici-o dovadă reală că ameninţarea lumii libere a slăbit . . . Conştiinţa naţiunilor civilizate abhoră utilizarea armelor nucleare. Cu toate acestea, cei mai mulţi dintre noi cred că hotărirea de a înfrunta devastarea fizică, chiar pe o scară imensă, e categoric preferabilă victoriei comunismului militant . . ."

Ministrul de răboiu britanic a declarat la o conferinţă de presă ţinută după apariţia Cărţii Albe că bomba H pusă în producţie de Anglia e un model conceput numai de savanţii englezi, fără nici un fel de sprijin american. Intrebat de ziarişti când va fi gata prima bombă, a dat neliniştitorul răspuns: „sper că va fi gata în momentul când Rusii ne vor forţa să facem uz de ea." E de presupus că această afirmaţie nu e numai un joc de cuvinte, ci corespunde temerilor provocate in cercurile politice britanice de ultimele schimbări intervenite in ierarhia sovietică.

Această alarmantă hotarire a guvernului Marii Britanii e probabil să fi fost luată inainte de răsturnarea lui Malenkov, omul cu care Winston Churchill şi-a exprimat de atâtea ori arzătoarea dorinţă să se intâlnească. Dar declaraţiile ministrului de răsboiu s'au produs a doua zi după victoria liniei reprezentate de Hruşciov şi Bulganin contra cursului nou al lui Malenkov.

Ceeace a grăbit mai ales anunţarea hotăririi britanice a fost discursul ţinut de Molotow in faţa Sovietului Suprem, după investitura acordată lui Bulganin. „Cercurile agresive," a spus Molotow, „au calculat greşit încă odată. Lucrurile au progresat aşa de departe, incât în producţia bombei de hidrogen nu mai conduce America ci Uniunea Sovietelor. Rusia nu mai e mai slabă decât America. Orice aventură legată de provocarea unui nou războiu mondial se va sfârşi inevitabil catastrofal pentru agresor. Ceeace va pieri nu va fi civilizaţia lumii, ci sistemul social putred, cu baza sa imperială muiată de sânge."

Ultima frază citată din discursul lui Molotow e o aluzie indirectă la Marea Britanie. Nicăiri nu a fost combătută mai mult ca în Anglia, de către marele public şi oamenii de stat, intrebuinţarea armei atomice in viitorul războiu. Nicăiri n'au fost zugrăvite tablouri mai înfricoşătoare a distrugerilor pe care bombele atomice le va aduce civilizaţiei actuale. Si asta cu convingerea tragică a unui popor, care conjurând spectrul nimicirii civilizaţiei mondiale, se teme mai ales să nu dispară fără urmă propria civilizaţie, prima expusă unui atac atomic sovietic. Săptămânalul „The Economist" punea acuma câtva timp intrebarea: cum va mai putea supravieţui poporul englez după un atac atomic care va corespunde ravagiilor produse de o „intervenţie concomitentă a cutremurului din Lisabona, a teribilei ciume din secolul al XIV-lea şi a unei foamete ca aceia care a secerat populaţia din Bengal?"

Hotărirea Angliei de a răspunde sfidării ministrului de externe sovietic inseamnă că naţiunea engleză e gata să recurgă la cele mai extreme măsuri în caz de nevoie, pentru asigurarea continuităţii comunităţii britanice, chiar dacă aceste măsuri extreme sunt aproape identice cu nimicirea biologică.

In discursul dramatic ţinut în faţa Camerii Comunelor pentru apărarea hotăririi luate, Winston Churchill şi-a exprimat speranţa că bomba de hidrogen va fi poate însuşi mijlocul care va impiedeca deslănţuirea unui războiu. Trei, patru ani, Vestul va dispune încă de o superioritate sdrobitoare în bombele atomice. In acest timp, isbucnirea unui războiu mondial e puţin probabilă. „In trei sau patru ani, poate chiar doi, va fi la egalitate în posesia armelor distrugătoare cu Vestul. Vom ajunge atunci stadiul de sublimă ironie a isteriei lumii, când securitatea va fi copilul groazei şi supravieţuirea fratele geamăn al nimicirii."

Virtuozitatea literară a asigurărilor date de Churchill, că rasboiul nu va avea loc probabil în următorii trei ani de superioritate atomică a Vestului, n'a avut răsunetul scontat in America. La prima conferinţă de presă ţinută la Casa Alba, preşedintele Eisenhower a desmintit optimismul premierului britanic, declarând că nu e deloc sigur că superioritatea Americei în producţia de arme atomice va dura atâta vreme.

FORMOZA IN STADIU CRITIC

La sfârşitul lunii Ianuarie, atacurile comuniste contra avantposturilor naţionaliste din faţa Formozei au devenit frecvente. Comuniştii au concentrat trupe considerabile în vederea acţiunii de debarcare şi pentru prima dată au fost semnalate submarine de proveninţă sovietică în apele controlate de flota a şaptea americană.

Situaţia din strămtoarea Formozei a intrat într'o fază cu adevărat critică. Conducătorii chinezi comunişti au anunţat că sunt hotărîţi să invadeze Formoza şi insulele Pescadores garantate de Americani, indiferent de ce vor întreprinde Statele Unite. După declaraţiile făcute, guvernul dela Peking nu mai pare intimidat de riscul unui războiu cu America, pe care o consideră „un tigrn de hârtie."

Faţă de aceste provocări şi refuzul Chinei comuniste de a se supune arbitrajului Naţiunilor Unite, preşedintele Eisenhower a cerut Congresului „să stabilească clar şi public autoritatea preşedintelui", de a întrebuinţa forţele militare americane pentru protecţia Formozei şi insulelor Pescadores, oricând va fi cazul. Această autoritate, preşedintele o are de fapt prin Constituţie. Dar Dwight Eisenhower a adresat această cerere formală, fiind conştient că acţiunea pe care o propune implică riscul celui de al treilea războiu mondial. Cerând aprobarea Congresului, a vrut să demonstreze unitatea naţională în jurul politicei sale externe şi să-şi ţină, în acelaş timp, promisiunea făcută alegătorilor în campania electorală din 1952 că va supune forului legislativ orice măsuri menite să arunce soldaţii americani în luptă.

După discuţii la clarificarea cărora au contribuit decisiv expunerile senatorului Knowland şi a amiralului Radford, senatul a votat aproape în unanimitate acordarea de depline puteri preşedintelui. In ciuda acestei unanimităţi, numărul senatorilor care preconizează încă o politică ofensivă în Asia a scăzut, reducându-se la grupul din jurul senatorului Knowland. Vechiul slogan – „eliberare nu îndiguire" – a pierdut ceva din forţa sa.

(Urmare în pag. 12)

EXTERNA

ASPECTE

Academia R.P.R.

După ce rând pe rând, vechile instituții ale României au fost desființate, înlocuite sau reorganizate după modele sovietice, în cursul anului 1948, a venit și rândul venerabilei Academii Române. Caracterul de club select, în care admiterea constituia o recunoaștere a unei acvități desfășurate până la alegerea noului membru, ca și caracterul pur teoretic al activității științifice a membrilor ei cât și a Academiei Române contrastau radical cu spiritul democrației populare. Dictatura proletariatului nu cunoaște o știință pur teoretică și nu permite cercetarea independentă. Știința în regimurile comuniste nu poate ajunge la rezultate în dezacord cu dogmele marxism-leninismului. Nici nu poate lua ca obiect de cercetare teme de un interes pur teoretic căci rolul științei este să contribue la rezolvarea problemelor practice ridicatede în dustrializarea forțată, în jargon comunist să contribue la construirea socialismului. În acest cadru rigid, statele comuniste sunt dispuse să facă sacrificii financiare, punînd la dispoziție mijloace materiale considerabile.

Cu un leit motiv, tema cheltuielilor prevăzute pentru cercetările științifice revine în mod continuu în propaganda regimului. Mai multă discreție se păstrează în privința rezultatelor științifice, purtătorii de cuvânt ai științei proletare fiind mai la largul lor când e vorba de rezultate mai tangibile ale uriașelor sume cheltuite: câte colective de lucru, cu câți colaboratori au fost organizate, câte periodice și câte lucrări s'au publicat, câte probleme și câte teme au fost luate în cercetare. Bine înțeles că antrenarea unui mare număr de cercetări în laboratoare pentru a căror inzestrare s'a făcut destul de mult nu rămâne fără rezultate, dar cum se desfășoară însă lucrările în practică, cum sunt alese și ce se întâmplă cu temele date în lucru constituie încă subiectele de critică și auto-critică.

Centralismul excesiv care se manifestă atât în viața politică, cât și în cea economică a statelor comuniste, a condus la organizarea Academiei R.P.R. întregu activitate de cercetări din R.P.R. este absorbită de organizațiile care stăpânesc această Academie iar prestigiul ei imens cu secretariatul ca organ de control sunt instrumentul prin care regimul dirijează și controlează această activitate.

Organizată inițial într'un număr de șase secțiuni, pe lângă care au fost create un număr de patrusprezece institute de cercetări, numărul sectoare a sporit în decursul timpului la douăzeci și opt. S'au creat și două filiale la Iași și Cluj și o așa zisă bază de cercetări la Timișoara, care deocamdată nu se bucură de nici o autonomie, ci sunt supuse directivelor și controlului acelaș presiuni prin secretariat.

Scopurile practice urmărite prin această organizare, se consideră prin chiar titulatura unora din secții sau institute. Așa de exemplu secția III-a este a științelor tehnice și agricole, iar unul din institute este de metalurgie și mecanică aplicată.

Nu numai posibilitatea unei dirijări a activității științifice în spre rezolvarea problemelor practice a fost urmărită prin organizarea academiei. Altă trăsătură este comună tuturor democrațiilor populare: sovietizarea completă după modelul rusesc. Academia R.P.R., în domeniul științific tehnic, trebuie și ea să urmărească același lucru: să facă cunoscută știința sovietică, să o premărească și să impună cercetătorilor români teoriile la modă în Uniunea Sovietică. S'a creat chiar pe lângă Academie un Institut de Studii Româno-Sovietice, care are ca sarcină să traducă și să difuzeze printre cercetătorii încadrați în celelalte institute, lucrările sovietice.

Se afirmă că Academia R.P.R. are relații de schimb cu 1750 instituții streine, dar din aceastea 614 sunt instituții sovietice, iar 278 din democrațiile populare, cu alte cuvinte mai bine de jumătate sunt instituții comuniste. Biblioteca academiei a început să fie inzestrată cu cărți sovietice într'un ritm mereu sporit.

Este caracteristic că ori de câte ori unul din aceste institute este criticat pentru slaba sa activitate, se vorbește de slaba însușire a principiilor materialismului dialectic, precum și de însușirea formală a cuceririlor științei sovietice. Însușirea științei sovietice se reduce în majoritatea cazurilor la un număr de citate, de multe ori într'o legătură destul de îndepărtată cu textul, sau la repetarea unor experiențe făcute de cercetători sovietici.

Nota: cele 6 secții ale Academiei R.P.R. sunt: I-a Științe matematice; II-a Biologie, geologie și geografie, III-a Științe tehnice și agricole; IV-a Științe medicale, V-a Științe istorice, filozofice și economico-juridice; VI-a Istoria artelor. Dintre institute pot fi menționate: endocrinologie, fiziologia normală și patologică, energetică, metalurgie și mecanică aplicată; matematică, istorie și filosofie; lingvistică, fizică, neurologie, „I. P. Pavlov"; infrauicrobiologie, biochimie; istoria artei, istoria literară și folclor; institutul de studii româno-sovietic.

Filiala din Iași a Academiei are pe lângă ea 5 institute: matematică, chimie, cercetări medicale, fizică și științe tehnice.

Filiala din Cluj are un număr de 3 institute: istorie, lingvistică, chimie și o secție de matematică.

Probleme ale comerțului socialist

În cei aproape doi ani care s'au scurs între moartea lui Stalin și retragerea forțată a lui Malenkov dela prepedinția consiliului de miniștri, directiva de a mări producția de bunuri de consum, deși n'a reușit nici pe departe să satisfacă nevoile consumatorilor, a pus însă o problemă nouă pentru comerțul de stat: studierea cererii de consum, cu alte cuvinte, cunoașterea preferințelor consumatorilor și adaptarea producției în vederea satisfacerii acestor preferințe.

În economia capitalistă, existența unui mare număr de comercianți detailiști independenți care se aprovizionează prin intermediul angrosiștilor, constituie un mecanism de adaptare a producției la cerințele consumatorilor, bine pus la punct. În funcție de vânzările făcute, detailiștii fac comenzile de mărfuri către angrosiști, iar aceștia, prin concentrarea unui mare număr de mici comenzi de pe o arie destul de întinsă exprimă o imagine asupra structurii consumului și influențează la rândul lor producția fabricanților, comenzile lor având un volum suficient de mare pentru a face rentabilă o schimbare a producției. Negustorul care ar ignora cererile cumpărătorilor ar vedea cum îi rămâne marfa în rafturi în timp ce concurentul său de peste drum își mărește vânzările. În măsura în care mecanismul concurenței în economia capitalistă este stăpânit cu ușurare a neconcordanțelor relative a întreprinderilor, riscul pe care trebue să-l asume marile fabrici producând în vederea unor comenzi viitoare care vor veni de pe o piață externe de întindi, le-au silit să facă o analiză a consumului și să studieze tendințele pieții. Această cunoaștere a pieții a ajuns astăzi o știință.

Nu tot așa se prezintă lucrurile în economiile regimurilor socialiste unde producția este planificată central. De o cercetare a preferințelor consumatorilor, atât de multiple și variate într'o societate modernă, nu mai poate fi vorba, nu numai fiindcă aparatul statistic deși foarte numeros este lipsit de mijloacele de adunarea și prelucrarea unui material extrem de vast, necesar pentru stabilirea cifrelor producției și pentru regularizarea ei între diferite întreprinderi, dar și pentrucă preferințele consumatorilor nu se mai pot exprima apoi prin alegerea între două sau mai multe produse similare, ci trebuiesc să accepte produsele existente, fixate în planuri producției. Nici măcar în cadrul restrâns în care planul acordă o libertate întreprinderilor producătoare, care ar fi cazul fabricilor de textile în cazul privește desenul și coloritul stofelor, sau forma confecțiilor, preferințele consumatorilor nu pot juca decât un rol foarte redus. Întreprinderile de stat, diversele oficii de aprovizionare, nu-și pot schimba furnizorul atunci când sunt nemulțumite cu calitatea produselor, fiindcă furnizorii și cantitățile cu care se pot aproviziona sunt rigid fixate de plan și nu pot fi modificate decât cu aprobarea organelor centrale, printr'o procedură foarte greoaie.

Economiile socialiste funcționează într'o stare de inflație continuă, împiedecată să se manifeste în formele clasice de galoparea prețurilor numai prin măsurile severe de control și nevoile consumatorilor nu sunt satisfăcute în mod voit decât într'o mică măsură. Când mărfurile de consum sunt în cantități suficiente calitatea produselor sau conformitatea lor la gustul clienților joacă un rol secundar. Publicul consumator neputându-și în totdeauna întrebuința veniturile pentru a-și procura lucrurile de care are nevoie (exces de putere de cumpărare,) cumpără de multe ori chiar lucruri de care are mai puțină nevoie, sau chiar deloc, pentru a întrebuința un numerar care dela o zi la alta pierde puterea de cumpărare printr'o reformă monetară. Greșelile de planificare a producției de bunuri de consum sunt mai puțin aparente, câtă vreme această producție este mult sub nevoile consumatorilor. Problemele încep atunci când se depășește această treaptă și se mărește producția de mărfuri. Când consumatorii își pot asigura un minimum din nevoile lor, încep să fie mai exigenți pentru produsele pe care acceptă să le cumpere, sau se abțin dela cumpărare așteptând să găsească câte ceva la un alt magazin sau într'o altă împrejurare produsul dorit.

Astfel s'a întâmplat să în timpul cât a fost pusă în aplicare directiva lui Malenkov de a se produce mai multe bunuri de consum în vederea ridicării standardului de viață al populației, deși preocupat cu care s'a fost mărită producția s'a fost în general destul de mic, cumpărătorii au început să refuze unele mărfuri de calitate foarte proastă, iar în depozite au început să se adune mărfurile pentru care nu se mai găsesc cumpărători.

În acelaș timp, pentru a se dovedi grija regimului față de consumatori, s'a dat o destul de largă publicitate glăsgerilor și criticilor acestora. S'au organizat chiar conferințări între consumatorii și angajații din comerț, în cursul cărora au ieșit la iveală multe din dificultățile în care se zbate regimul. Insuficiențele planificării centrale au făcut să se descopere nevoia de a se studia cererea de consum, în vederea îmbunătățirii sortimentului, a calității, coloritului și desenelor mărfurilor și în vederea producerii de noi articole cerute de consumatori". Această studiere a fost fixată ca sarcină principală a angajaților din comerț. Mijloacele preconizate pentru aducerea la îndeplinire a acestei sarcini, au fost destul de elementare și în același timp greoaie; s'au introdus în fiecare raion din marile magazine bucureștene câte un caiet, în care vânzătorii și gestionarii să înscrie zilnic cerințele consumatorilor și observațiile făcute de aceștia asupra unor modele, desene, culori de țesături, urmând ca periodic aceste observații din caiete să fie prezentate serviciului comercial, unde după ce sunt discutate sunt transmise fabricilor. În repetate rânduri, presa a publicat articole de critică împotriva personalului din magazine care nu a aplicat aceste instrucțiuni și de laudă a „brigăzilor de bună deservire a publicului" care le-au adus la îndeplinire. Este cât se poate de natural ca să se întâmple astfel. Nu numai că angajaților le lipsește interesul personal în satisfacerea clienților, dar prezentarea de propuneri și critici sunt de cele mai multe ori de natură să producă complicații celor care le fac. Munca suplimentară și riscurile pentru „mersenologi", (angajații însărcinați să facă recepționarea mărfurilor), care pot fi trași la răspundere pentrucă au recepționat mărfuri de o calitate necorespunzătoare condițiunilor fixate în contractele economice, după cum riscă desenerii să-și piardă postul sau chiar să sufere și alte sancțiuni, dacă printr'o exigență prea rigurosă creiază dificultăți financiare fabricilor furnizoare refuzându-le marfa.

Deatfel rarecri aceste propuneri ale serviciului comercial, redactate pe baza plângerilor sau sugestiilor consumatorilor, dau rezultate dorite. Într'adevăr, zadarnic protestează consumatorii împotriva culorilor defectuase ale unui val de stofă, dacă fabrica nu se poate aproviziona cu culori de bună calitate și într'un sortiment suficient, sau dacă prețul fixat de ministere o silește la economii de materiale.

E de asemeni greu de crezut că mulți cumpărători vor veni în magazin să se plângă de calitatea proastă a unui produs, pe care o constată numai după câtva timp dela întrebuințare.

Iar sfaturi de această măsură, care dacă este elementară, este cel puțin economică și care în condiții ideale ar putea da oarecari rezultate, regimul a recurs și la unele măsuri specific comuniste. S'au organizat între angajații din comerț și cei din industrie, pentrucă să facă acestora din urmă cunoscute unele din constatările făcute de ei dintâi. S'au organizat „brigăzi de bună deservire publicului", compuse din angajați mai inaintați politic care considerâ ca o sarcină de onoare completarea și menținerea la zi a caietelor de plângeri și propuneri. Si înființat s'a dat cuvânt de ordine organizațiilor de partid să se ocupe politicește de rezolvarea acestor probleme de o natură pur economică.

Prin intoarcerea la politica de investiții mărite în industria grea, toate aceste probleme pierd din nou din actualitate și încetează iar de a mai face obiectul preocupărilor regimului.

Sovietizarea administrației locale

Numai numele deosebește sfaturile populare de modelul care a servit la organizarea lor, sovietele locale. Nu numai că nu se face nici un secret din aceasta imitare a sovietelor locale, dar ea este impusă ca o sarcină permanentă. „Studierea și aplicarea în practică a experienței sovietelor" a făcut ca numeroase sfaturi populare să-și organizeze și să-și planifice activitatea ținând seamă de activitatea unor sovete model așa cum au fost prezentate în numeroase articole de presă traduse din ziarele ruești. Cu cât mai deslușirăți au fost imitate modelele sovietice prezentate de unele sfaturi populare, în aceiași măsură au fost împărțășite și slăbiciunile prezei romînești și intere, numeroase alte sfaturi populare au fost criticate, lipsurile și insuficiențle lor în funcționare, fiind puse pe seama unei insuficiente cunoașteri a modelului de la sursa lui sovietelor. Orice măsură luată de un sfat popular ce bucură de aprobarea organelor de partid și i-se acordă o largă publicitate, dacă poate arăta că a fost aplicată și urmărea în Rusia Sovietică. În cursul anului 1953 de pildă câteva sfaturi populare au organizat după o rețită sovietică o așa numită cameră a deputaților, care nu era altceva decât o încăpere unde deputații sfaturilor populare făceau pe rând de serviciu spre a fi la dispoziția cetățenilor care au voi să se sfătuiască bunătoi propuneri gândei regionalul, urmând să discute acele felurite probleme. După ce câteva sfaturi populare au organizat această cameră a deputaților, s'a anunțat cu surle și trâmbițe de presă și silit toate sfaturile populare regionale, raionale ruești care trăiau această temă, s'a prescris câți de ouplinară să fie camera cu mobilier și materiale de propagandă să fie luxurată și ce teme de discuție să fie pregătite. Bine înțeles că după trecere de timp, măsura a fost lăsată să cadă, din lipsă de interes, atât a publicului vizitator, cât și a ființilor pe care o reprezenta această cerradă pentru cei mai mulți deputați.

Studierea și asimilarea doctrinei sovietice a sfaturilor populare nu rămâne mai puțin un obiectiv impus tuturor sfaturilor populare, chiar dacă cu timpul s'a admis corectivul, ca în aplicarea ei să se țină seamă de specificul societății românești.

Cunoașterea materialismului sovietic privitor la administrația locală constituie o sarcină de stat, în planul de activitate. Sfaturile populare regionale au prevăzut în planuri problemele sau aspectele ființii administrative sovietice, pe care într'un anumit interval de timp, sfaturile populare raionale trebuie să le asimileze și să le pună în practică. S'a prevăzut ca membrii comitetelor executive, prezani și președinții comitetelor permanente să intre în legătură cu filialele și cercurile locale ARLUS și ale Societății pentru Răspândirea Științei și Culturii, care și-au putea procura materiale ruești de studiu, ca apoi să se organizeze conferințe și adunări pentru discutarea și propagarea lui. S'a dat deasemeni dirrctiva ca deputații și activiștii sfaturilor populare să urmeze cursurile de limba rusă, spre a avea astfel direct acces la izvorul întregei înțelepciuni.

Judecând însă după frecvența cu care sunt împărțite îndemnurile de învățare a „experienței sovietice", rezultatele nu sunt tocmai cele dorite de sfaturile Moscovei. De o deosebire proprie a organelor de administrație locală, potrivit unui specific propriu țării noastre, nu poate fi lucă vorbă din cauza rigidității doctrinale a comunismului și a controlului strict pe care îl exercită Rușii.

INTOVARASIRI AGRICOLE

Până la 30 Iunie 1954 au fost înființate în RPR 2344 întovărășiri agricole cu o suprafață de 272.000 ha bazate pe reunirea proprietăților unui număr de 118.000 familii. Analiza acestor cifre ne poate duce la concluzii interesante:

a) Întovărășirile agricole acoperă mai puțin de 3 procente din suprafața arabilă a RPR.-ului, deci rolul lor economic în cadrul producției este neînsemnat.

b) Suprafața medie adusă în întovărășire de fiecare familie e de 2,3 ha. Urmează de aci că producția acestora abia acoperă nevoile familiei, așa că întovărășirile – chiar dacă ar fi mai numeroase – nu vor juca niciodată un rol economic, ci cel mult unul social.

c) Suprafața medie pe întovărășire e de 116 ha. Sunt critici care arată că numai lucrările de arătură, în măsura în care s'au putut executa cu tractorul au fost executate colectiv, toate celelalte lucrări fiind executate de fiecare familie pe parcela ei. Mai ales în ultimele luni sunt cazuri când mărimea loturilor ce intră în întovărășiri e mult mai mică decât mărimile de mai sus.

Sunt astfel curente cazurile de întovărășiri cu un total sub 50 ha și o medie pe familie sub 5 ha.

Iată un exemplu recent:

În raionul Filiași, comuna RASNICUL 21 familii au constituit o întovărășire cu un total de 70 ha.

Este deci sorcha numai de cei mai sărari oameni din comună care, nici întovărășiți, nu vor putea să-și hrănească familiile. În Germania e curentă proprietatea individuală țărănească de 20 ha. Pe o asemenea întindere într'o întovărășire din RPR ar mănca să se hrănească 20 familii, adică 80–100 de ființe omenești.

BELSUGUL TARANILOR DIN RPR

În fața celui de al doilea congres al cooperativelor de consum din RPR, consiliul general CENTROCOOP și-a făcut un merit din faptul că „oamenii muncii dela sate au primit prin cooperative în perioada 1950–1953 peste trei sute de milioane metri de țesături de bumbac, peste 9 mil. metri țesături de lână și peste 1600 tone fire de bumbac ..."

Aşa prezentate cifrele par importante, dar ca toate statisticile comuniste, nici asta nu reziștă unei analize serioase. Populația rurală din RPR este astăzi de peste 12 milioane de locuitori. Această înseamnă că anual fiecare din aceștia a primit 6 m țesături de bumbac o rochie sau o bluză, sau două cămăși – și 18 cm fogtepzeze cm) țesătură de lână (o țesi începe cu așa cerea când pentru un rând de haine e nevoie de 3 m?) și 23 de grame de bumbac, adică nici o mănușă! Și nu mai pomenim de celelalte articole de consum țărănesc care nu sunt nici măcar menționate în această dare de seamă.

Din aceste cifre rezultă că numai favoriții regimului au putut cumpăra produse textile. Penuria acestora de îmbrăcăminte nu poate fi compensată de industria casnică tradițională, lâna, cânepa și inul țăranilor fiind în întregime colectate de organele regimului.

DORIM SĂ AVEM ACEST DESTIN?

Prezența noastră în exil implică o sfântă datorie ce-o avem față de cei rămași pe plaiurile străbune să întâmpine și să reziste terorei comuniste, datorie de a fi reprezentanții lor fideli și loiali în lumea liberă și de-a veghea și lupta pentru ocât mai repede eliberare a lor. Noi nu ne aflăm aici întâmplător și nu am ales drumul libertății pentru a ne salva ființa noastră ca indivizi. Prin părăsirea pământului patriei, noi am înfierat regimul comunist impus poporului Român prin forță, dar am semnat implicit și-un sfânt legământ, de a participa activ la lupta de eliberare a țării. Câți dintre noi însă, și mai ales câte dintre personalitățile care poartă o responsabilitate politică în emigranța românească de după cel de-al doilea război mondial, când țara, printr'o politică nefastă, a fost livrată comunismului, sunt conștienți și permanent preocupați de această înaltă misiune ce ne revine? Si'n consecință, câți gândesc cu teamă și cutremurați la ziua când neamul ne va cere socoteală de modul cum noi am înțeles să folosim timpul petrecut în străinătate și libertatea de care ne-am bucurat, tocmai pentru a fi pe linia acestei misiuni?

Deschizând această problemă aici, nu înseamnă un avertisment sau o somare adresată emigranței românești, deoarece nici nu știm cu ce drept am putea-o face. Că aceste gânduri vor constitui mâine o realitate pentru personalitățile responsabile politic ale emigranței și chiar pentru noi toți ceilalți care mai năzuim o Românie liberă nu încape nici-o îndoială. De acest lucru neamul va face uz și cu deplină dreptate, deoarece în timp ce noi ne bucurăm de binefacerile libertății, el suferea și primia martiriul pentrucă nu înțelegea să se lase subjugat și îngenunchiat. Poziția din care el va face bilanțul luptei noastre pentru eliberarea lui sau al indolenței noastre la suferințele și amenințarea de a i se distruge prin metode diabolice de către dușmanul cotropitor însăși ființa, va fi asemănătoare acelei a lui Dumnezeu față de sufletele noastre, care după o viață vremelnică pe pământ, se întorc în fața tronului ceresc. Neamul va fi judecătorul și tronul lui Patria, țara aceea dintre Bug și Tisa, dintre Marea Neagră și munții frumoși ai Maramureșului. Si noi vom trebui să răspundem, dacă vom cuteza să ne întoarcem pe plaiurile pline de cruci și de morminte. Cum vom sta noi în fața lui, care va fi poziția conștiinței noastre față de el? Vom bâlbâi ca niște iloți, vom da din umeri ca puștii de școală primară, vom plânge rușinați și plecați ca babele de neputința noastră sau vom da senini socoteală dreaptă de strădaniile și lupta noastră pentru eliberarea lui?

Din care din aceste poziții vom dori noi să dăm ochii cu neamul, căci el ne consideră aici ca pe niște fii credincioși ai lui, care-i servim zi și noapte și și-a pus nemărginite speranțe în noi? Dorim noi sa-i spulberăm aceste speranțe, care fără îndoială depășesc de multe ori posibilitățile noastre de aici, și să-i oferim mâine ocazia dramatică de a arunca cu pietre după noi? Un bilanț al frământărilor și luptei noastre de până acum dar și al tembelismului, indolenței și goanei după căpătuirea personală de altă parte, ne arată ușor cât de negativ poate fi el și cât de lamentabilă poate fi poziția noastră în ziua eliberării. Ce am înțeles noi să facem în exil, care fără îndoială a fost un timp greu de măiestrit și cum am înțeles noi să folosim acești ani de sfântă libertate? Cu o nefastă înclinare am folosit critica ca singura armă de promovare a răului și a desbinării, acțiunile mari și sănătoase le-am condamnat, fie din neputința de a le înțelege, fie mai ales din invidie sau lașitate. Acolo unde s'a ivit o mână de oameni dornici de lucru, s'a aruncat cu noroi în ei pentru a li-se întuneca și mai mult zările și-așa pline de ceață, deși ei nu ne cereau decât să le dăm pace. Si când ecoul jertfei sfinte a unor frați și dragi camarazi de-ai noștri a ajuns până la noi, în loc să cădem în genunchi și să ne rugăm cutremurați Domnului deatâta putere de dăruire – unică în toate emigranțele răsaritului – ne-am grăbit unii dintre noi să-i dăm o grotească și diabolică interpretare, demnă numai de slugile plătite ale lui Lucifer printre noi.

Dece svârlim atâta venin în juru-ne și mai ales dece căutăm cu orice preț să primim sentința crudă a istoriei de a fi fost o emigranță nedemnă și lipsită de puterea de a fi intuit momentul tragic și decisiv prin care țara noastră trece? Nu fiecăruia dintre noi îi e dat să fie un erou și un martir al unei credințe, al unui ideal. Dar să ne încadrăm pe o linie morală care să servească exclusiv intereselor naționale românesti dictate de situația grea în care se află astăzi poporul e o datorie dela care nu ne putem da nici-o clipă înapoi. Absența noastră din luptă, înseamnă moarte. De cadavre neamul nu va avea trebuință și de vom cuteza să ne întoarcem în țară, el va arunca țărână peste noi. Dorim noi oare să avem acest destin? De ne vom plasa însă și pe mai departe pe acest drum de ură, de critică, de dușmănie, de insultă, de servilă umilință, de speculații coexistențialiste și de vânzare pentru astâmpărarea intereselor personale, vom primi sigur lopata de pământ. Si o vom merita!

Radu Cosmin

SE CAUTA UN DUMNEZEU

(Urmare din pag. 2)

ea, nu riscă să se vadă tras la răspundere mâine, când „linia" s'a schimbat. Numerile din Ianuarie ale revistelor de specialitate din R.P.R. sunt încă pline de articole lăudând noul curs de încurajare a producției destinate consumului imediat. La data când ele au ajuns subt ochii cititorilor, politica aceasta era decretată greșită la Moscova (6 Februarie) și bineînțeles, și la București (22 Februarie.) Ce se va întâmpla cu bieții autori? Vor fi declarați „deviaționiști", „reacționari" etc., cu toate consecințele obișnuite?

Dar directorii de fabrică care și-au modificat producția conform liniei declarate astăzi greșită? Dar propagandiștii care trebue să susțină contrarul de ce au spus acum o lună?

Nestabilitatea ideologică nu este însă cea mai gravă, deoarece în lumea comunistă nu mai e o rușine să-ți schimbi părerile după cum bate vântul dela Moscova. Faci o „autocritică", lauzi ce-ai disprețuit ieri ... și gata. Mult mai gravă e instabilitatea oamenilor, deoarece întreg regimul e alcătuit pe baza acestor clientele și clici personale de care vorbeam mai sus.

Dacă șeful comunist dela București nu are siguranță că omul cu care are el legături la Moscova nu va fi răsturnat mâine, nu poate avea curajul să ia nici o hotărire. Mai ales nu poate avea curajul să caute să-și impună părerile luându-se la luptă cu tovarășul care poate triumfa curând, odată cu patronul lui dela Moscova.

In această situație, t o ț i conducătorii comuniști dela noi din țară nu mai au altă grijă decât să supravețuiască în funcție după orice schimbare. Ca să atingă acest scop, sunt obligați să n'aibă nici o părere precisă, să nu întreprindă nici o acțiune hotărită, să nu dea niciun ordin clar. Orice răspundere e de dorit să fie trecută asupra superiorilor sau inferiorilor. Numai echivocul și atitudinile în doi peri pot face pe cineva să-și mențină situația în toate împrejurările.

Această lipsă de ținută morală se resfrânge dramatic în domeniul economic unde toată problema este să realizezi numai pe hârtie – în statistici și diagrame – politica actuală, în așa fel încât să se poată trece imediat la cea opusă la nevoie. Repercursiunile schimbărilor sunt atât de grave încât în 1954 nu numai că nu s'a realizat planul anual la cărbune, oțel, fontă, mașini unelte, utilaj petrolifer, etc. dar producția a scăzut s u b acea a anului 1953. Ce va fi în 1955, când o nouă întoarcere de 180° se anunță în domeniul industrial?

Desele schimbări ale conducătorilor comuniști atrag în poporul român și speranța – justificată sau nu – că în curând se va face și schimbarea cea mare, alungarea tuturor. Teama că acest ceas e aproape a cuprins și pe micii potentați comuniști, care speră să-și creeze state de serviciu favorabile pentru viitor prin faptul că mai fac câte o mică favoare vreunui român persecutat de regim. Acești șoareci oportuniști, care își pregătesc de pe acum momentul când vor părăsi corabia comunistă, reprezintă cel mai grav simptom pentru regimul roșu. Ei au un simț de conservare atât de desvoltat încât simt la vreme când se apropie primejdia.

Toate acestea laolaltă fac să se difuzeze asupra întregului pământ românesc o adevărată INHIBITIE inspirată de teamă, paralizând orice activitate creatoare și orice măsură de apărare a comunismului.

Urmând o desvoltare deajuns de lentă până azi, acest fenomen e menit să capete forme tot mai rău prevestitoare pentru comunism și să ia o desvoltare tot mai rapidă datorită schimbărilor din Februarie și celora ce le vor urma.

E primul semn serios de disoluție internă a regimului comunist.

Odată cu Stalin i-a murit dumnezeul. Si dumnezeii nu se pot improviza.

Grigore Manoilescu

BASARABIA IN CALEA RAUTATILOR

Cadrul și valoarea epocală a Unirii Basarabiei

Astăzi, în urma învățămintelor sângeroase din ultimele două decenii, ne dăm mai bine seama că revenirea Basarabiei la Tara ei de obârșie, România, nu reprezintă numai un act de dreptate și de reparație națională, ci și unul de autoapărare a Europei împotriva curentului pustiitor înfățișat de imperialismul mondial bolșevic, ultima și, în urma progreselor tehnice, cea mai infernală dintre năvăliri. De vreme, spiritul lucid al Elenilor din antichitate a recunoscut și definit procesul istoric multimilenar dintre apus și răsărit ca o luptă între civilizație și barbarie. Din această perspectivă, votul memorabil dela 27 Martie 1918 în Casa Soborului dela Chișinău, marchează începutul unei perioade prea scurte dar salutare de stăvilire a puhoiului destructiv în fața unuia din locurile de răscruce ale destinului european. Declarația de unire a Sfatului Țării n'a fost deci acel simulacru incidental, impus de „armata română de ocupație", așa cum a încercat să prezinte faptul propaganda imperialistă rusă, atât cea sovietică cât și cea contrarevoluționară, în deceniile dintre cele două războaie mondiale, ci un act liber exprimat de voința a populației în cauză, după cum reese chiar din rezultatul scrutinului de 86 voturi pentru unire, 3 contra și 31 de abțineri, esențial diferit de unanimitățile silnice ale regimurilor de teroare.

De altfel, Unirea votată la Chișinău, se încadra perfect în mișcarea generală de redeșteptare națională și emancipare politică a popoarelor din imperiul moscovit. Numai dinamica prea spectaculoasă în ultima fază a primului războiu mondial, care a provocat schimbarea structurei politice a continentului nostru, a fost în stare să abată privirile dela evenimentele răsăritene de o importanță atât de mare; rar dacă s'a mai pomenit de atunci – așa după cum se cuvenea – de vântul liberator care a scuturat jugul moscovit și a precedat desrobirea națiunilor din bazinul dunărean în toamna anului 1918. Totuși, mișcarea de eliberare, s'a produs în Rusia în momentul când ea dispunea de o putere năvalnică atât de mare încât s'a impus chiar și dictatorilor bolșevici, silindu-i la intervalul scurt de abia o săptămână dela lovitura de forță prin care au uzurpat puterea în stat, să dea acel faimos decret din 2/15 Noembrie 1917, prin care se acorda popoarelor din raza stăpânirii lor recente, dreptul de autodeterminare. Insă, după cum bolșevicii au înșelat buna credință naivă a țărănimii, căreia i-au promis pace, libertate și pământ, pentru a-i da de fapt cea mai crâncenă sclavie politică, economică și socială, în urma unor persecuții sângeroase și repetate, tot așa au încercat tovarășii lui Lenin să eludeze prin viclenie dorul de libertate al națiunilor asuprite. Popoarele însă nu s'au lăsat înșelate, ci au dat decretului înainte amintit interpretarea firească, nu cea scontată de autori. Rând pe rând, una după alta națiunile și-au reluat libertatea. Finlanda care a avut o soartă asemănătoare cu a Basarabiei fiind și ea impinsă de două ori în ghiarele hrăpărețe ale Moscovei, odată de Napoleon la Tilsit în anul 1807 iar de cealaltă dată de Hitler prin pactul dela 23 August 1939, s'a declarat independentă la 20 Iulie 1917 încă sub regimul Menșevic democrat al lui Kerenski. Cam în acelaș timp se ridica Kaledin ca hatman al Cazacilor de la Don; iar la 20 Noembrie 1917 Rada centrală dela Kiev proclama Ucraina ca Republică Populară, iar a doua zi, la 21 Noembrie 1917 s'a constituit și Basarabia ca Republică Democratică Moldovenească de sine stătătoare. Concomitent, Tările Baltice s'au declarat total independente: Letonia la 11 Decembrie 1917 și Estonia la 24 Februarie 1918. In prima jumătate a anului 1918 și-au mai câștigat independența Georgia și Turkestanul la 14 Ianuarie, Ukraina la 22, Siberia la 30 Ianuarie, Basarabia la 6 Februarie; Armenia și Caucazul la 21 Mai.

Văzând deci că manevra de diversiune a dat greș, potentații bolșevici au trebuit să-și descopere intențiile adevărate. Exact ca în cazul ofertei lor demagogice de pace generală imediată, fără anexiuni și despăgubiri de războiu, dela 28 Noembrie 1917, care nu țintea decât să deslănțue revoluția mondială, după cum s'a văzut în cursul trattaivelor dela Brest-Litowsk, între 22 Decembrie 1917 și 10 Februarie 1918 bolșevicii n'au intenționat prin acordarea dreptului de autodeterminare decât să înșele entuziasmele naționale neprevenite, captându-le pentru o nouă tiranie moscovită în haina comunistă. Cum au văzut însă că popoarele robite de până atunci aleg calea libertății adevărate, ei au dirijat, cu acelaș cinism – cu care au dizolvat la 18 Ianuarie 1918 adunarea constituantă rusă liber aleasă – bandele lor înarmate spre a împiedeca cu forța nașterea și consolidarea noilor state naționale. Multe din aceste state au fost silite în consecință să recurgă la ajutoare din afară. Finlanda și Tările Baltice au rezistat cotropirei bolșevice numai cu ajutor german, la fel și Ukraina care a fost ocupată, la propria sa cerere. până laRostov și chiar până în Caucaz, de trupele imperiilor centrale. Numai Basarabia n'a facut apel la ajutor strein, ci după cum era natural a cerut la începutul lui Ianuarie 1918 intervenția armatei române, pentru a curăți țara de bandele jefuitoare ale fostei armate ruse de pe frontul Moldovei. După înfrângerea puterilor centrale, fiind lipsită de o protecție străină și fără a dispune de o energie proprie suficientă, Ucraina a constituit o pradă ușoară pentru bolșevici. La fel s'au petrecut lucrurile și în multe din celelalte țări, constituite pe ruinele imperiului țarist, care au fost pustiite și inecate în valuri de sânge de trupele roșii invadatoare. Diferitele intervenții străine fiind numai sporadice s'au soldat și ele cu eșecuri dureroase. Așa s'a încheiat tragedia cutremurătoare ce se ascunde sub numele de războiu civil care a înmormântat libertatea a nenumărate popoare. Numai Finlanda și Tările Baltice, Polonia și Basarabia unită cu România, au scăpat de acest cataclism. Nmai ele au putut rezista și forma acel „Cordon Sanitar", după expresia lui Churchill, care a ferit Europa timp de două decenii de cotropirea sovietică.

Originele despotismului imperialist moscovit

Hotarul acestui cordon politic de siguranță corespundea aproximativ cu teritoriul recuperat pentru Europa dela tatari pe la mijlocul veacului al XIV de contraofensivă creștină susținută de Lituania, Polonia, Ungaria angevină, Tara Românească și Moldova. După un interval mult prea scurt de libertate, cârmuitorii sovietici au sustras deci din nou cu forța marele spațiu răsăritean ritmului de viață europeană sporncă, transformându-l iarăși în acea „cale a răutăților" de care ne vorbea Miron Costin, sau, după expresia marelui istoric francez R. Grousset în acel drum al barbariei pe care s'au năpustit din negura îndepărtată a vremurilor toți năpăstuiții sorții ca să distrugă focarele de civilizație. Incepând cu Sciții și Sarmații, continuându-se cu Hunii lui Atilla în secolul al IV-lea și al V-lea, cu hoarda mongolă a Avarilor în secolul al VI-lea, cu seminția turcă a Bulgarilor în al VII-lea, cu triburile Uralo-altaice ale Maghiarilor în al IX-lea, cu Pecenegii în al XI-lea și Cumanii în secolul al XII-lea, imperialismul atavic și destructiv al stepelor fără isotorie proprie, a pustiit în năvăliri periodice, centrele bogate și tradiționale de cultură. Deabia cu Tatarii Ginghizcanizi în veacul al XIII-lea, aceste revărsări fatale incep să dobândească caracterul unui imperialism conștient, concretizat în organizația despotică a unui stat uriaș, dela Peking și până dincoace de Kiev, cu un brâu de țări tributare. Mai înainte, o parte însemnată a spațiului rusesc european forma din secolul al IX-lea dela venirea lui Ruric și a Drujinei, acea pătură stăpânitoare varegă adusă de el, un teren de colonizare scandinav. Năvălirea tatară l-a găsit fărămițat în mai multe ducate; pe cele din centru, dela răsărit și dela sud și le-a făcut tributare; două veacuri și jumătate au stat sub dominația mongolă, care le-a izolat complect de Europa. Numai apusul și sud-vestul acestui vast teritoriu încheagat în marele ducat al Lituaniei, care s'a unit în 1386 cu Polonia după creștinarea și căsătoria lui Vladislav Jagelo cu regina Hedviga, ca și Pascovul și Novgorodul, vestitele republici orășenești comerciale la nord, au isbutit să-și păstreze libertatea și să mențină legătura cu occidentul. Novgorodul chiar și după ce Alexandru Newski cel atât de mult lăudat, ca erou național într'un film de propagandă sovietică, s'a închinat și transformat în unealtă docilă de stăpânire și de exploatare a hoardei de aur sub Batuchan și fratele său Berke. Cainsoțitor al „Bascacilor" însărcinați să stoarcă dările și tributurile pentru seraiul tatar dela Volga, el a căutat să-i apere de revolta populațiilor. Ducatul Moscovei întemeiat de Daniel, al patrulea dintre fii săi, a perpetuat această rușinoasă tradiție ca o variantă creștină a despotismului mongol. Câțiva ani înainte ca Nicolae Alexandru Basarab, al doilea Domn al Tării Românești, să fi recucerit ținuturile dela gurile Dunarii – cel dela care își și trage numele Tara dintre Prut și Nistru – și ca voevodul Dragoș din Maramureș să fi întemeiat Moldova în cadrul marei contra-ofensive creștine, Ivan I Kalita al Moscovei a primit dela Hanul Usbek titlul de mare duce și însărcinarea profitabilă să strângă tributurile celorlalte ducate ruse vasale; a abuzat fără rușine de această însărcinare ca un adevărt cămătar, luând chiar adesea semenilor săi pe care-i îmbăta atât banii cât și țara; n'a pregetat nici să întreprindă ca executor al voinței hanului Usbek o expediție de răsbunare împotriva înfloritorului Tver; cu asemenea manopere de brigandaj a parvenit să câștige regiunea bogată dintre Volga și Oka supranumită Mesopotamia rusă. Luptele din stepă iscate de certurile pentru tron, care au provocat slăbirea și fărămițarea Hoardei de Aur, în mai multe hanate rivale la Cazan, la Astrahan, al Tatarilor Nogai și a celor din Crimeea sub dinastia Girai au permis unuia din ducii Moscovei, lui Dimitru Donskoi, să câștige la 8 Sept. 1380 o primă victorie la Kulikovo pe Don asupra tatarilor care a rămas însă fără urmări politice deoarece aceștia au luat și pustiit Moscova la 26 August 1382 silindu-l să se închine din nou. De abia după ce lovitura și intervenția lui Timur Lenk din Samarkand – invingătorul și al lui Baiazid I Fulgerul, la Ankara – a împins Hoarda de Aur în faza ultimă a descompunerii definitive, a putut și Moscova nădăjdui să scape de acea dominație mongolă, căreia, îi datora propria sa ascensiune.

Pe când Occidentul se măcina în luptele fratricide ale războiului de 100 de ani și apoi în luptele pentru Italia, care au deschis conflictul multisecular în epoca modernă dintre Franța și Casa de Austria, iar Imperiul Bizantin istovit de bătrânețe se prăbușea sub loviturile Semilunei victorioase, se închega în depărtarea misterioasă a câmpiilor dela Volga o formațiune despotică de stat ce avea să devină curând un isvor de mari primejdii fiindcă exprima într'o formă adecuată legea fatală a stepei lipsită de o tradiție creatoare, conferind instinctelor destructive manifestate în atâtea năvăliri și complexului propriu nemărturisit de inferioritate caracterul unui imperialism nemăsurat de natură pseudo-misionara.

Răstimpul de aproape două secole dela 1425 până la 1605 anticipează ca un preludiu infernal temele sumbre ale ipotecei ce greveză politica de stat moscovită: tirania sângeroasă și bănuitoare, viclenia barbă ră și lipsită de scrupule, perfidia cinică, spiritul de intrigă și de complot, impostura, minciuna, pofta nestăpânită de expansiune imperialistă împerechiată cu umilința lipsită de demnitate a fostului sclav în fața celor tari, dar și o stăruință plină de răbdare ce nu dezarmează în fața adversităților, o putere de îndurare și de suferință neobișnuită și acel sentimentalism, de o melancolie cuceritoare, altoit pe fondul de cruzime rafinată a primitivului. Galeria de suverani ai acestei epoci arată toată gama acestor însușiri extreme, începând cu Vasile al III-lea cel orbit, care a căzut prizonier de mai multe ori, atât la Hanul Mehmet din Cazan cât și la conaționalii săi cari îi contestau tronul; silit să îndure nenumărate umilințe, a isbutit totuși până la urmă să cuprindă o regiune mai întinsă decât cea câștigată de fiul său, întunecatul Ivan III supranumit și cel mare. Despre acesta se spune că privirea îi era atât de cruntă și de rea încât femeile leșinau când o întâlneau. Luptele fratici-

de între diferitele state tatare în cursul cărora seraiul a fost distrus şi ultimii hani ucişi l-au scăpat pe Ivan de dominaţia hoardei de aur, pe care comanda sa timorată şi şovăitoare n'ar fi fost niciodată în stare să o scuture.

Cele mai multe succese le-a obţinut graţie conivenţelor şi complicităţilor pe care reuşea să le câştige în lagărul advers. A ştiut de asemenea să speculeze la maximum orice conjunctură favorabilă: dorinţa Papei Sixt IV şi a Cardinalului Bessarion de a înfăptui unirea bisericilor a folosit-o ca să ia în căsătorie pe Zoe-Sofia Paleolog, nepoata ultimului împărat creştin din Constantinopol şi să pună pajura bizantină a acvilei cu două capete în stema sa, ca o enunţare programatică pentru urmaşi, a imperialismului noilor perspective imperialiste. Legatul Antoniu care a însoţit mireasa bizantină s'a văzut constrâns să raporteze Sfântului Scaun după o şedere de 11 săptămâni la Moscova, că această ţară nu e căutaşi de puţin dispusă să execute deciziile sinodului de uniune dela Ferrara şi Florenţa. La un rezultat tot aşa de negativ a ajuns şi Sigismund de Herbertstein, ambasadorul imperial la fiul lui Ivan Marele Duce Vasile al IV-lea, după ce a încercat timp de 7 luni să mijlocească pacea în Polonia în vederea unei Cruciade impotriva Imperiului Otoman. Cum aproape toată Ucraina, inclusiv Kievul, Galiţia, Lodomeria, Volhinia şi Smolenskul se aflau în mâna Lituaniei şi a Poloniei, care le recâştigaseră dela Tătari, intersul imediat al Moscovei se îndrepta deocamdată în această direcţie. După lupte cu succes schimbător în Livonia şi Lituania, Ivan al III-lea isbutise să cuprindă regiuni importante la apus, iar prin căsătoria fiicei sale Elena cu Alexandru, Marele Duce al Lituaniei şi viitorul rege al Poloniei să obţină recunoaşterea titlului de „Gospodar al întregii Rusii", pe care şi-l arogase, ca şi un fel de protectorat asupra ortodoxilor din statul Lituan. Tot el a stabilit principiul după care tot „pământul rus", adică spaţiul răsăritean până la Urali, trebue să ajungă în stăpânirea Moscovei. Sub fiul său Marele Duce Vasile, starinţul Filoftei din Pascov, a trimis acea memorabilă scrisoare prin care declara Moscova ca a treia Romă menită să stăpânească lumea toată. Acest miraj imperialist a stăpânit de atunci politica imperialistă. Programul revoluţiei mondiale comuniste nu reprezintă în fond decât o formă secularizată a aceluiaş imperialism planetar de esenţă cvasi-mesianică.

Dacă citim însă jelania, în stilul plângerilor lui Ieremia, a cronicei din Pascov, când descrie felul în care acelaş mare duce Vasile a răpit acestui înfloritor şi vestit centru de viaţă economică, vechile libertăţi, ne puteam da bine seama ce profund adevăr exprimă Sf. Scriptura când ne îndeamnă să ne ferim de falşii proroci. „O minunat oraş, o Pascov măreţ," scrie Cronica, „de ce jeleşti şi de ce te plângi? Iar minunatul oraş a răspuns: Cum să nu plâng, să nu fiu cernit şi să nu jelesc pustiirea mea? A venit un vultur cu ghiare de leu şi mi-a furat cei trei cedrii din Liban: frumuseţea, bogaţia şi copii. Si domnul a îngăduit toate acestea din cauza păcatelor pe care le am săvârşit. Tara mea a rămas pustie, oraşul e dărâmat, şi poporul dus în prinsoare. Piaţa târgului e răscolită şi acoperită de scărnăvii, părinţii şi fraţii au fost duşi departe, intr'o ţară necunoscută strămoşilor noştrii, iar mamele şi surorile noastre sunt date pradă ruşinii."

Cetind această descriere, par'că n'avem impresia că aflăm felul cum a înţeles să procedeze de fapt a treia Romă, cu posesiunile sale la începutul veacului al XVI-lea, ci că ni-se vorbeşte de comportarea armatei roşii liberatoare în ţările pe care le-a scăpat de „tirania fascistă," dăruindu-le binefacerile unor regimuri de democraţie populară.

Cu domnia lui Ivan al IV-lea cel groaznic, care în timpul minorităţii sale, a fost obiectul de batjocură al intrigilor şi comploturilor boereşti, teroarea sângeroasă a despotismului imperialist moscovit, atinge apogeul neîntrecut decât de „regimul părintesc al marelui Stalin." Opricina, poliţia primului suveran moscovit, ce s'a încoronat ca Tar, cu tot sitemul ei de provocări şi denunţuri, ne apare ca o înaintaşă demnă a Cekei şi a M.V.D-ului sovietic, aşa după cum prigoana sistematică a boerilor poate fi comparată cu procesele spectaculoase care au lichidat vechea gardă conducătoare bolşevică şi cu epurările periodice ale partidului comunist. De asemenea nu e lipsit de semnificaţie faptul că sub Ivan cel groaznic, Moscova a pătruns în Siberia, baza actuală a potenţialului militar sovietic, şi în acelaş timp a pornit la un asalt general împotriva apusului din care a ieşit înfrântă, fiind silită de coaliţia suedo-polonă să renunţe la toate planurile de expansiune în Baltica şi regiunea golfului Finic. Eşecul n'a fost reparat decât în parte sub Feodor I, fiul şi urmaşul lui Ivan cel groaznic, în pacea dela Tensina mijlocită de împăratul Rudolf II în care Suedia a cedat un prin punct de sprijin la Baltică.

Deoarece perioada de anarhie care a urmat după moartea uzurpatorului tatar Boris Gudunov, cumnatul lui Feodor, cel acuzat de pactizare cu latinii fiindcă n'a continuat politica agresivă faţă de occident, a precedesorilor săi, a anulat de fapt câştigurile acestora, se poate obiecta cu aparenţe de îndreptăţire că discutarea celor precedente e fără rost şi lipsită de valoare politică pentru cei de azi. Cercetarea mai atentă ne arată însă că atât sub Romanovi, cât şi sub regimul sovietic politica moscovită n'a părăsit făgaşul trasat în primele două secole de afirmare ca stat dinaintea prăbuşirii în anarhie. E adevărat că raza de acţiune a fost considerabil extinsă, că acţiunile de subminare au câştigat în intensitate, că teroarea s'a tehnicizat, că în sfârşit aspectele exterioare s'au adaptat vremurilor, dar în fond nu s'au schimbat totuşi nici metodele şi nici obiectivele imperialiste, căci mai mult decât stăpânirea lumii, aşa cum e subînţeleasă de mitul celei de a treia Romă, nu poate fi nici cerut şi nici obţinut. Cheia pentru deslegarea enigmei moscovite trebue deci căutată aci, la origina fenomenului, nu în unele declaraţii de circumstanţă ale cârmuitorilor din trecut şi de azi, dela Petrograd sau din Kremlin, care nu urmăresc decât să creeze diversiuni de ordin tactic pentru a înşela vigilenţele şi suprinde lumea cu fapte implinite.

Metodele imperialismului rusesc in Sud-Est

Un exemplu edificator în această privinţă il constitue scrisoarea umilită, plină de jurăminte prieteneşti şi de scuze trimisă de Petru cel mare după ce a fost încercuit la Stănileşti, Marelui Vizir Mohamed Baltagi Paşa prin care-l implora să încheie cât mai grabnic un armistiţiu şi o pace perpetuă. Dela Ivan al III-lea, Moscova a încheiat nenumărate păci perpetue, care n'au durat nici câtiva ani. In traducere românească acest monument fără pereche de rea credinţa ipocrită şi de retractere mincinoasă s.ună cam aşa: Generale, mult venerat şi generos, n'a fost niciodată în intenţia mea să provoc o neînţelegere cu Marele Sultan, fiind-că ar fi o mare cinste pentru mine să-i devin aliat şi să mă bucur din nou de prietenia sa. Am concentrat armata fără absolut nici o intenţie impotriva sa sau a domnilor ce-i sunt tributari; am făcut-o numai ca să asigur liniştea propriei mele ţări. Deoarece diferiţi inşi i-au făcut altă părere despre mine şi fiindcă, contrar aşteptărilor, spre marea mea nenorocire, i-am pricinuit neplăceri, suut gata să repar chiar în această clipă tot ce-mi poate reproşa înălţimea sa. Vă veţi putea convinge singur Generale mărinimos, cât de mult doresc să satisfac cu cea mai mare grabă toate plângerile importante care au declanşat războiul, dacă veţi conveni la încheerea unui armistiţiu pe un anumit număr de zile. Vă rog insistent să faceţi aceasta, în care scop trimet ofiţeri de-ai mei în lagărul înălţimii voastre ca ostateci, dându-vă drept garanţie şi cuvântul meu imperial întărit de scrisoarea mea autografă prevăzută cu sigilul secret de stat. Nicio-dată Generale mărinimos, nu ve-ţi câştiga mai multă cinste şi nici aduce servicii mai mari Imperiului Otoman ca acum, dacă ve-ţi pune cât mai curând capăt acestui războiu, prin încheierea unei păci perpetue, fiindcă lasă exclusiv în sarcina bunăvoinţei voastre fixarea condiţiunilor. Am convingerea fermă că vor fi generoase şi numi vor impune obligaţii nedrepte şi că ve-ţi da o interpretare mai largă celor cuprinse în declaraţia de războiu a Înălţimii Sale. Vă conjur deci, Generale mărinimos, să impiedecaţi o nouă vărsare de sânge şi să binevoiţi a înceta chiar în această clipă focul mare al artileriei deoarece şi eu am dat ordin oştirii mele să nu mai comită nici un act de duşmănie. Vă rog primiţi pe ostaticii pe care Vi-i ofer şi Vi-i trimit. Implor pe cel Atotputernic şi în această cauză să reverse din belşug darul şi binecuvântarea sa asupra Inalţimii voastre generoase, ca să puteţi fi cinstit de toată lumea."

Cu patru luni înainte Tarul dase un manifest răsunător de cruciadă în care se prezenta ca apărător al creştinilor de sub jugul barbar, iar la 21 Februarie 1711 a avut loc în catedrala din Moscova o ceremonie religioasă pentru a se da regimentelor de gardă placate cu următoarea inscripţie: „In numeie lui Dumnezeu şi al Mântuitorului. Cu acest semn vei învinge." La 11 Aprilie, în acelaş an, Petru cel Mare a încheiat la Lutzk cu vistierul Luca, împuternicitul lui Dimitrie Cantemir acel tratat de alianţă care fixa la art. 11 hotarele Moldovei „conform vechilor drepturi la Nistru, dela Kamenetz până la Bender cu tot ţinutul Bugeacului şi până la Dunăre." După spusa lui Nicolae Costin., Tarul a ordonat arestarea şi deportarea în Rusia imediat după sosirea sa la Iaşi a lui Iordache Ruset, care fusese impotriva alianţei cu muscalii.

La banchetul de primire dat în cinstea lor, muscoviţii au îmbătat „cu vin francesc," adică cu şampanie, pe boierii neobişnuiţi cu această băutură până ce i-au adormit, pentru a le fura în timpul somnului toate obiectele de preţ ce le aveau asupra lor.

Aşa s'au prezentat muscalii pentru prima oară în ţările noastre ca aliaţi. Atitudinea lor defineşte exact caracterul adevărat al imperialismului moscovit în sectorul sud-estic, ca o repetare a năvălirilor pustiitoare venite pe calea blestemată a răutăţilor. Dela Petru cel mare şi până la Andrei Vişinski, această acţiune de brigandaj săvârşită în cadrul unei mari ofensive antieuropene, a fericit Tările Române în decurs de 234 de ani cu 11 ocupaţii ruinătoare, răpindu-le Basarabia de 4 ori, în Mai 1812, în Iulie 1878, în Iunie 1940 şi la 10 Februarie 1947. Evenimentele s'au însărcinat aşa dar singure să demonstreze ce binefaceri poate aduce împlinirea planului lui Ordia-Nasokin, sfetnicul Tarului Alexe Mihailovici, tatăl lui Petru cel mare, căruia îi zugrăvea cu extaz în anul 1667 perspectivele măreţe pe care le-ar deschide „Unirea", sub sceptrul Moscovei a tuturor popoarelor ce locuesc în ţările „noastre" (sic.!) şi „care aproape toate vorbesc idiome slave dela Marea Adriatică la Marea Nordului şi până la Oceanul Arctic."

Complotiştii dela 23 August 1944, şi-au dat multă silinţă ca aceste planuri să devină o realitate chiar şi în forma preconizată de Nasokin la 1664, când a recomandat alianţa cu Polonia mijloc pentru a acorda o protecţie ortodoxilor din numita ţară. „Coreligionarii noştrii moldoveni şi valahi," afirmă el atunci, „separaţi încă de noi de o Polonie ostilă, îşi vor schimba atitudinea după ce vor lua la cunoştinţă această alianţă; vor deveni la rândul lor aliaţi desfacându-se de turci. In acest fel, toţi creştinii care sunt fii credincioşi ai bisericii orientale, se vor uni cu maica lor." Ceeace reprezenta încă în a doua jumătate a secolului a XVII-lea o muzică de viitor a devenit între timp o tristă realitate. In raportul lui Nasokin e nevoie să fie inlocuiţi numai câtiva termeni: coreligionari prin tovarăşi, şi fii credincioşi ai bisericii orientale, cu slugi plecate ale imperialismului sovietic. Totuşi, ultimele evenimente au arătat că, şi în acest caz, nimeni nu poate scăpa de acuzaţia de a fi păcătuit împotriva ortodoxismului bolşevic.

Toţi foştii colaboratori ai Moscovei, care au trebuit de atunci să ia calea pribegiei, meditează încă asupra fragilităţii favorurilor Kremlinului când acesta nu mai are nevoe pentru o schimbare de atitudine de contribuţia lor. Cu metoda timorată recomandată de foştii aliaţi ai Moscovei nu se pot opri însă progresele barbariei, care a şi răpit în inima Europei şi până la porţile Bizanţului imperial de odinioară, scutul providenţial al civilizaţiei timp de aproape 1000 de ani. Capitularea dela 23 August a arătat că Basarabia nu poate fi decât val de apărare la gurile Dunarii pentru falnica cetate a lui Constantin sau poarta de intrare pentru răutăţile aduse de sufiul înghetat al Crivăţului din frământarea fără spor bun a stepelor dela răsărit. Iar ceeace este valabil pentru Basarabia, are aceiaşi valoare pentru tot Neamul Românesc.

C. S.

CARTEA POLITICĂ

RASBOIUL AL III-LEA MONDIAL

„Al III-lea războiu mondial nu va fi un războiu pentru victorie, ci pentru supravieţuire" e leit-motivul cărţii „Strategy for Survival" de John E. Kieffer, apărută în 1953.

John E. Kieffer, profesor de geopolitică la Universitatea din Alabama, a reintrat în 1951 în serviciul activ al armatei americane, cu gradul de locotenent-colonel. Descrierea desfăşurării probabile a războiului e deci până la un punct operă de specialist. Această impresie e întăritâ şi mai mult de gratitudinea exprimată de autor faţă de o serie de ofiţeri superiori din statul major al armatei şi din aviaţie, care l-au ajutat efectiv la redactarea lucrării, sugerându-i idei şi punându-i la dispoziţie material documentar.

Războiul pentru supravieţuire dintre cele două blocuri nu va mai lăsa nimic intact din civilizaţia actuală. Deaceea, însuşi interesul de a supravieţui al adversarilor ar impune găsirea unei soluţii de coexistenţă.

In împrejurări normale, o asifel de străduinţă ar fi logică, dar motivele care alimentează tensiunea dintre lumea comunistă şi lumea liberă nu sunt normale şi cu atât mai puţin raţionale. Pentru a preveni războiul, ambele părţi ar trebui să fie sincer interesate la menţinerea păcii; „dar, oricât de puţin logic pare, ambele părţi nu urmăresc sincer pacea". Ideologia comunistă nu poate renunţa la revoluţia mondială, iar exemplul tragic al ţărilor intrate sub dominaţia bolşevismului, după ce au încercat să pactizeze cu el, nu încurajează pacifismul conducătorilor americani. Numai o singură alegere există: „dacă nu putem preveni războiul rezolvând dificultăţile reale sau aparente, dacă nu vrem să facem sacrificiul suprem şi futil, de a refuza lupta, atunci trebuie să fim gata să câştigăm războiul pentru supravieţuire — să luptăm sau să murim."

Victoria în războiul pentru supravieţuire necesită mai mult decât dorinţa pasională de a-l câştiga. Va cere planificare minuţioasă şi execuţie eficientă. Când inamicul e Rusia Sovietică, victoria însăşi nu ajunge pentru restabilirea păcii în lume. Victoria civilizaţiei democratice trebuie să însemne pe lângă impunerea condiţiilor proprii la masa verde şi distrugerea completă a ideologiei comuniste.

Nu orice strategie are asigurat succesul. Adeseori poate eşua pentrucă, deşi obiectivul urmărit e precis definit şi planul, în mare, excelent, execuţia planului urmează o serie de tactici greşit concepute.

Cele două tendinţe opuse din politica americană — politica de forţă şi aceea a căutării unei soluţii de coexistenţă — neutralizează orice încercare de acţiune hotărîtă. Pentru Uniunea Sovietică, care operează sub cel mai rigid control şi e ajutată în agitaţia sa propagandistică de partidele comuniste din Occident, campania apelurilor pentru pace, oricât de ilogică ar părea, e un mijloc de a întreţine confuzia şi lipsa de iniţiativă în ţările democratice. Strategia pentru supravietuire dictează în primul rând recunoaşterea clară a programului Sovietelor şi luarea urgentă de măsuri pozitive pentru a-l zădărnici. „Trebue să se recunoască că de timpul pe care cred că il câştigă Americanii profită numai Rusia. Mai curând sau mai târziu, ieşirea din situaţia actuală va fi întâlnirea în câmp deschis. Câtă vreme nu există o strategie care să anihileze programul Rusiei, riscul de a pierde războiul e apreciabil. Câştigurile ei sunt şi au fost enorme. Programul ei a funcţionat mereu aşa cum s'a prevăzut. Acum e timpul, probabil destul de târziu dar nu fără speranţă, de a o opri dacă vrem să supravieţuim".

In vederea acestei acţiuni, analizând poziţia geografică a Rusiei Sovietice, autorul împarte frontiera cu Europa în trei sectoare: litoralul Mării Baltice, Polonia rusească şi teritoriul ocupat de Podolia şi Basarabia. Din punct de vedere militar, nici flancul drept baltic şi nici flancul stâng basarabean n'au importanţa centrului strategic polonez. Regiunea podolico-basarabeană e presărată de dealuri şi străbătută de câteva râuri care o fac foarte nepotrivită de a servi de teren de luptă.

Zona vulnerabilă a frontului de vest fiind regiunea din centru, e probabil că, forţaţi în defensivă, Ruşii vor aplica tactica din prima fază a războiului trecut, căutând să se retragă în interior pentru a pune între ei şi atacanţi distanţa, climatul şi instinctul de auto-apărare al soldatului rus. Admiţând că va fi greu să se precină retragerea armatei ruseşti în fortăreaţa sa geografică, ţările democratice vor trebui să evite însă greşala făcută de Hitler şi „să facă orice efort pentru a preveni retragerea psihologică, mai ales în cazul Ruşilor albi şi al Ucrainienilor care locuiesc în aceste teritorii limitrofe". Dealtfel, intreg spaţiul satelit ca cădea, după părerea autorului, în urma răscoalelor care vor isbucni imediat ce armatele eliberatoare vor fi ajuns la graniţele ţărilor subjugate.

Când va începe războiul inevitabil cu Uniunea Sovietelor? Pentrucă Ruşii vor decide acest moment, cea mai bună indicaţie ne-o poate da un citat din scrierile lui Lenin: „Când toate forţele îndreptate împotriva noastră vor fi în stare de confuzie şi se vor combate reciproc; când toate elementele şovăitoare şi instabile se vor fi compromis în faţa popoarelor lor şi vor fi dat dovadă că sunt pe marginea falimentului; când se va fi format în conştiinţa proletariatului un puternic sentiment în favoarea revoluţiei decisive împotriva burgheziei. Atunci va fi copt timpul pentru revoluţia mondială". *După John Kieffer, toate aceste premise, cu excepţia ultimei, sunt îndeplinite. Asta era situaţia acum doi ani. După triumful grupei din Cremlin, care preconizează revoluţia mondială, împotriva tendinţei moderate a susţinătorilor lui Malenkov, războiul prevăzut de Lenin poate isbucni peste noapte.*

Dar speculaţiile autorului asupra începutului celui de al III-lea războiu mondial pleacă şi dela alte consideraţii. Deoarece Rusia se teme de un războiu pe două fronturi, războiul al III-lea va fi declanşat tocmai de un atac comunist bi-frontal. Chinezii vor deschide un front în sud-estul Asiei, în timp ce Ruşii şi sateliţii vor ataca în Europa şi Orientul Mijlociu. In afară de această posibilitate, mai e de menţionat încă un factor indicativ: în ajunul isbucnirii războiului vor fi organizate în statele democratice turburări interne cu caracter revoluţionar care să le reducă puterea combativă şi să le silească să lupte în acelaşi timp, în exterior şi în interior. Până ce acest moment nu e decis, Rusia nu va risca exterminarea partidelor comuniste din străinătate.

Din toate consideraţiile făcute, caracteristicele fundamentale care ar putea servi ca indicatori pentru faza iniţială a viitorului războiu mondial, sunt următoarele:

1. *Atacul iniţial va fi lansat contra uneia sau mai multe dintre mariile democraţii.*
2. *Orice atac contra flancului mediteranian va prefaţa războiul total.*
3. *Orice atac bi-frontal va fi indicativ pentru războiul total.*
4. *Orice atac contra Germaniei sau Japoniei va declanşa deasemenea războiul total.*
5. *Orice atac care va folosi trupe sovietice va însemna acelaş lucru.*
6. *Războiul al III-lea va începe cu o acţiune fulger.*
7. *Războiul al III-lea, în fazele sale iniţiale, va fi însoţit sau precedat de turburări interne şi violenţe comise de partidele comuniste în teritoriile contra cărora va fi lansat atacul general.*

Odată început războiul, e aproape sigur, în stadiul prezent al pregătirilor militare de apărare a Europei apusene, că Ruşii vor putea înainta până la Atlantic. Atacul sovietic se crede că va fi dirijat pe patru direcţii. E cert că coloana principală va stăbate câmpia din nordul Germaniei, încercând să ajungă la porturile dela Canalul Mânicei. O a doua coloană va încerca să invadeze spaţiul scandinavic, ca să-şi asigure baze suplimentare de submarine şi pentru invadarea Angliei. Coloana a treia se va îndrepta contra Jugoslaviei şi Greciei, în timp ce a patra coloană va ataca din Bulgaria Turcia.

Dispunând de superioritatea iniţială pentru a putea ajunge cu uşurinţă la Atlantic, Ruşii vor evita distrugerea centrelor industriale şi de circulaţie, având tot interesul ca acest potenţial să fie pus în serviciul efortului de războiu sovietic. Nu acelaş va fi interesul conducerii militare americane, care în această primă operaţie de anihilare va recurge la cea mai paradoxală acţiune: „Aceş te teritorii aparţinând statelor amice vor fi supuse furiei forţei aeriene democratice şi orice sat care va adăposti vreo formaţie sovietică va cunoaşte teroarea avioanelor noastre. Orice palmă de teren pierdută va trebui s'o distrugem, ca să nu fie transformată în bază comunistă. Astfel, noi democraţiile, apărătorii libertăţi, vom fi silite să ocupăm în istorie locul celor mai mari distrugători care au existat vreodată". *După această retragere care va insemna transformarea teatrului de luptă european într'un pustiu, strategia pentru supravieţuire prevede operaţiile de recucerire a continentului după schema aplicată în cel de al doilea războiu mondial. Coasta Atlanticului şi eventual sudul Franţei vor oferi principalele puncte de debarcare pentru armatele aliate. In plus, deastădată, vor fi lansate concomitent şi atacuri de flanc în peninsula balcanică şi se va încerca o debarcare limitată în sudul Rusiei.*

A doua parte a operaţiilor de anihilare va consta în împingerea armatelor sovietice în interiorul teritoriilor pe care le ocupă astăzi. După ce Ruşii se vor fi retras în dosul mlaştinilor Pripet, armatele democratice se vor împărţi în mai multe coloane. O coloană va înainta dealungul litoralului baltic, pentru a cuceri Leningrad-ul şi a elibera Estonia, Letonia şi Lituania. O a doua coloană, dirijându-se în nordul mlaştinilor, va înainta dealungul liniei ferate Varşovia-Moscova, pentru a ocupa capitala Sovietelor. A treia se va îndrepta spre sud, dealungul râului Bug, pentru a face legătura cu forţele venind din Turcia şi din sud, deviind apoi în direcţia Stalingrad.

Din acest plan schematic al operaţiilor probabile se vede că România nu e prevăzută să devină teatru de războiu propriu zis, ci va cădea în urma manevrelor de încercuire şi — aşa cum se presupune pentru toate statele satelite — în măsură decisivă datorită ridicării masselor din interior.

Cu acelaş lux de detalii sunt descrise şi operaţiile care vor avea loc pe fronturile din afara Europei:

(Urmare în pag. 12)

Colaboraţioniştii roşii

(Urmare din pag. 1)

din răsărit nu este numai opera acestora. A fost un plan combinat, în care acţiunea colaboraţioniştilor roşii s'a sincronizat cu intervenţia agenţilor comunişti infiltraţi în organismele politice ale Occidentului.

Odată nenorocirea ţărilor răsăritene consumată, prin nu ştim ce împrejurări misterioase aproape toţi colaboraţioniştii roşii au reuşit să fugă în Occident. Pentru un Maniu sau Mihalache, de pildă, nu s'au găsit mijloace de salvare, în vreme ce protagoniştii actului dela 23 August au putut să poposească teferi în Occident. Nu dă loc acest fapt straniu la interpretarea că colaboraţioniştii roşii au fost lăsaţi mai degrabă să părăsească ţara, pentru a-şi continua opera lor destructivă şi în sânul exilaţilor? Oare n'au adus Creţianu şi Vişoianu imense servicii regimului comunist din ţară, tocmai prin boicotarea oricărei iniţiative menite să închege forţele exilului românesc?

Lumea se întreabă dece toată această colecţie de colaboraţionişti roşii găsesc sprijin şi protecţie în capitalele occidentale? Aproape toţi se află astăzi în America, unde au întemeiat aşa zisele comitete naţionale, prezentându-se opiniei publice ca victime ale convingerilor lor democratice.

Tratamentul de favoare de care se bucură colaboraţioniştii roşii în Occident, se explică prin complicitatea forţelor de orientare sovietică care au pregătit desmembrarea Europei la Teheran, Jalta şi Potsdam. In sine, grupările colaboraţioniştilor de stânga nu reprezintă decât un infim procent din totalul exilaţilor. Un plebiscit organizat recent în cadrul Polonezilor exilaţi a dat rezultatul de 92% contra lui Mikolaiczyc. După criteriile strict democratice, colaboraţioniştii roşii ar trebui deci să dispară depe scena politică a exilului. Iar dacă totuşi rămân şi continuă să se afirme, aceasta înseamnă că lumea liberă n'a ajuns încă la acel grad de conştiinţă a primejdiei care să-i îngăduie o răfuială decisivă cu comunismul.

RASBOIUL PREVENTIV

(Urmare din pag. 3)

80 divizii ale ţărilor satelite constitue un element cu totul nesigur pentru comandamentul suprem rus. O mare parte din populaţia Rusiei va urma exemplul popoarelor satelite, astfel încât întreg imperiul rusesc ar putea să scârţâie din toate încheieturile şi să se prăbuşească într'o nouă stare de revoluţie, de astă dată anticomunistă. Odată maşina revoluţiei pusă în mişcare, nu va mai putea fi oprită, dacă este sprijinită printr'un război din afară. Occidentul poate conta pe această revoluţie, pentrucă terenul este pregătit chiar de ruşi. Dar întrebarea este cum poate fi folosit mai bine acest teren? Dacă occidentul aşteaptă ca ruşii să provoace războiul, va avea de suportat atacul prin surprinere al bombelor A şi H ruseşti, mai înainte ca el să poată răspunde. Acest prim atac are în cazul războiului atomic importanţă extraordinară, pentrucă el poate deruta dela început pe acel atacat şi-l pune imediat în stare de inferioritate categorică. Ruşii vor putea distruge, cel puţin în parte, depozitele de bombe atomice occidentale şi bazele lor aeriene din acest atac. Puterea de reacţiune a occidentului va fi astfel mult mai micşorată şi superioritatea atomică redusă sau desfiinţată.

Se poate aşa dar afirma că soartea războiului depinde de acest prim atac atomic. In această situaţie, revoluţia popoarelor supuse Rusiei, nu va mai fi de mare folos occidentului, pentrucă ruşii vor avea timpul şi posibilitatea de a o zdrobi.

Nu rămâne deci, decât ca occidentul, deşi atât de inferior în trupe terestre, să atace el cel dintâi prin surprindere, printr'un atac masiv atomic, care să anihileze din primul ceas mijloacele de circulaţie şi de conducere ruseşti. Acest atac ar fi îndreptat şi asupra zonelor de concentrare inamice, desfiinţând astfel superioritatea rusească în forţele terestre. Această acţiune va însemna – după unii – un război preventiv, despre care în occident nu este voie să se vorbească. Ori de câte ori a fost vorab despre un astfel de război, sau ridicat în contra lui glasurile celor mai eminenţi oameni de stat. Fără să se aducă argumente temeinice, ci numai pentru motivul că a fost botezat „război preventiv" a fost şters din posibilităţile de acţiune ale occidentului. **Dar acest război preventiv reprezintă în realitate pentru occident singura posibilitate de salvare. El nu este un război de cuceriri, ci de apărare.** Dacă a fost vreodată necesar războiul ofensiv în scop de apărare, niciodată n'a fost mai justificat ca acum. Orice altă soluţie pentru rezolvarea situaţiei internaţionale de astăzi – coexistenţa pacifică sau activă, războiu rece, aşteptarea cu arma la picior, ca inamicul să atace întâi – duce la pieirea occidentului. Rusii când vor socoti că pot să facă războiul cu suficiente şanse de câştig, îl vor face, fără să se împiedice de terminologia pe care adversarii, O. N. U. -ul sau istoria vor da-o acestui război.

Gl. Platon Chirnoagă.

Rasboiul al III-lea Mondial

(Urmare din pag. 11)

„operaţia pivot", din Orientul Mijlociu, cu centrul de greutate în Iran; „operaţia lotus", din Asia Centrală; „operaţia balaurul roş", din China şi sud-estul Asiei. Pentru noi interesantă e desfăşurarea operaţiilor din Europa. Aşa cum sunt descrise, înseamnă că pentru România vor avea consecinţe mai puţin teribile decât pentru majoritatea celorlalte ţări apusene pe teritoriul cărora se vor da marile bătălii.

Mult mai interesante decât temele strategice, atât de strălucit analizate în „Strategy for Survival", sunt ideile autorului asupra ordinei viitoare expuse în capitolul întitulat „lumea comunistă după potop", pentrucă ele reflectă mentalitatea dominantă astăzi în cercurile politice americane.

In orice războiu au luat parte până acum Statele Unite, au perseverat până la punctul când inamicul a capitulat necondiţionat. După ce au câştigat războiul n'au ştiut însă ce să facă cu victoria. Ca un rezultat al neînţelegerii adevărului că o victorie în războiu nu rezolvă nimic, America a eşuat întotdeauna în realizarea obiectivului ultim: soluţionarea problemei care a cauzat războiul.

Războiul cu Rusia, mai mult decât cele precedente, nu va fi numai un războiu militar, ci şi un războiu ideologic. Obiectivul real al celui de al treilea războiu mondial nu e atât înfrângerea Rusiei ca naţiune, cât înfrângerea ideologiei comuniste şi, deci, a cauzelor care i-au asigurat expansiunea.

Care sunt problemele ce se vor pune Americei după victorie? Ele sunt de două categorii – acelea aplicabile Rusiei şi acelea pe care le vor pune statele satelite eliberate. In cazul Rusiei, soluţiile vor fi diferite pentrucă regimul comunist n'a fost decât prelungirea imperialismului rusesc de totdeauna. Nu va fi vorba numai de reprimarea unei ideologii agresive, ci şi de crearea de stări care să facă imposibilă pe viitor o resurecţie a imperialismului rusesc.

Dar deosebirea pe care John Kieffer o face între Rusia Sovietică şi ţările satelite e de altă natură, referindu-se înainte de toate la ordinea internă care va lua naştere după războiu în aceste ţări. Chestiunea cea mai încurcată pentru autor e că ţările satelite dispun în străinătate de o mulţime de grupuleţe, care pretind că sunt adevărata reprezentanţă naţională: „Actualmente există cel puţin patru fracţiuni poloneze, două cehoslovace, mai multe ungureşti şi numai Dumnezeu ştie câte româneşti – toate gata să ia în stăpânire ţările lor, imediat după retragerea Ruşilor. A permite acestor grupe să încerce să guverneze ţările satelite ar fi cea mai pură nebunie. In loc să restaurăm pacea şi libertatea în Estul Europei, am semăna numai seminţele pentru zeci de revoluţii şi dezordini".

Nu e nimic de obiectat la această observaţie elementară. Tonul în ordinea viitoare a ţărilor satelite eliberate îl vor da adevăratele forţe revoluţionare din ţară şi nu mâna de refugiaţi politici din străinătate. Si după al doilea război mondial, cu toată protecţia aliaţilor, au triumfat pretutindeni forţele interne, care dacă ar fi fost altfel tratate, nu s'ar fi ajuns poate aşa de uşor la sovietizare. Unde prevederile autorului suscită nedumeriri e anunţarea unui regim transitoriu de ocupaţie: „Pentru mare parte din populaţia ţărilor satelite, aceşti oameni" *(emigranţa politică)* „reprezintă eşecurile din trecut. Readucerea lor la putere nu va avea sprijinul şi încrederea populară. Conducerea ţărilor satelite trebuie să vină din interior şi să fie spontană. Până ce va fi posibil acest lucru, ţările satelite trebuie să fie ocupate şi guvernate de comisarii puterilor democratice".

Contradicţia în afirmaţiile acestea e evidentă: nu intervenţia puterilor democratice va asigura victoria forţelor interne cu adevărat reprezentative ci neintervenţia lor. Amestecul puterilor eliberatoare la fixarea formei de guvernare pe care-şi vor da-o ţările satelite după eliberare e singura nădejde a diferitelor comitete naţionale şi ex-monarhilor din exil.

CRONICA EXTERNA

(Urmare din pag. 5)

Ceeace mulţi dintre senatorii americani sperau e că prelungirea situaţiei actuale din Asia va prepara terenul pentru o revoluţie internă în China sau, – dacă Mao Tse Tung reuşeşte să se menţină. – că dinamismul revoluţionar al comunismului chinez va pierde cu vremea din virulenţa dela început. Infine, o altă speculaţie pe care clădesc multe din cercurile politice americane e posibilitatea unei rupturi între China şi Rusia. Rezerva pe care Malenkov a arătat-o mereu faţă de manifestările belicoase ale conducătorilor chinezi a încurajat această speranţă.

După plecarea lui Malencov, optimismul celor care credeau în ruptura dintre Rusia şi China a trebuit să fie revizuit. N'a fost nevoie de lungă aşteptare ca să afle chiar din gura lui Bulganin unde stă. In prima sa cuvântare a promis guvernului din Peking sprijinul total al Uniunii Sovietice în lupta pentru eliberearea Formozei. Observatorii streini avizaţi au interpretat insistenţa lui Bulganin în exaltarea pieteniei chino-sovietice ca o netă orientare a Cremlinului spre punctul de vedere al lui Hruşciov, – „Asia intâia," – care nu e decât preluarea tezei lui Lenin, că drumul către dominarea întregii lumi de comunişti trece prin Asia.

O precizare a atitudinii americane în chestiunea Formozei, după schimbările survenite în Rusia şi evacuarea insulelor Tachen a făcut-o primul secretar de stat Dulles în discursul ţinut înainte de plecarea la conferinţa dela Bangcoc a statelor din SEATO. John Foster Dulles a prevenit comuniştii din nou că dacă continuă să considere insulele Quemoy şi Matsu ca staţiuni premergătoare cuceririi Formozei şi le vor ataca, e probabil ca Statele Unite vor califica o astfel de acţiune ca un atac asupra Formozei însăşi. Pentru a asigura solidaritatea tuturor naţiunilor asiatice libere în această eventualitate, John Foster Dulles a promis că la Bangcoc va încerca să transforme SEATO dintr'un acord formal într'un instrument militar eficace.

Aşteptările cu care ministrut de externe a plecat în Asia nu s'au împlinit însă. Rezistenţa ministrului de externe Eden şi agitaţia lui Pandit Nehru au încurajat ezitările ţărilor asiatice participante. Insuccesul a fost însă imediat compensat de o altă iniţiativă americană: la Taipeh, John Foster Dulles şi Chiang Kai Shek au încheiat un acord care prevede punerea trupelor naţionaliste chineze sub comandament comun chinezo-american. Înţelegând importanţa unui astfel de aranjament, Sigman Rhee, a trimis un mesaj generalisimului chinez, anunţându-l că debarcarea comunistă pe Formoza va coincide automat cu reînceperea ostilităţilor în Corea.

Herausgeber: Verlag "VESTITORII", Dachauerstr. 119, Muenchen 2, Germany — Inh.: Traian Golea, Massmannstr. 4, Muenchen
Verantwortlicher Redakteur: Dr. Virgil Velescu, Blutenburgstr. 29, Muenchen 2